

SOLI DEO GLORIA

Solas

číslo 31

leto 2016

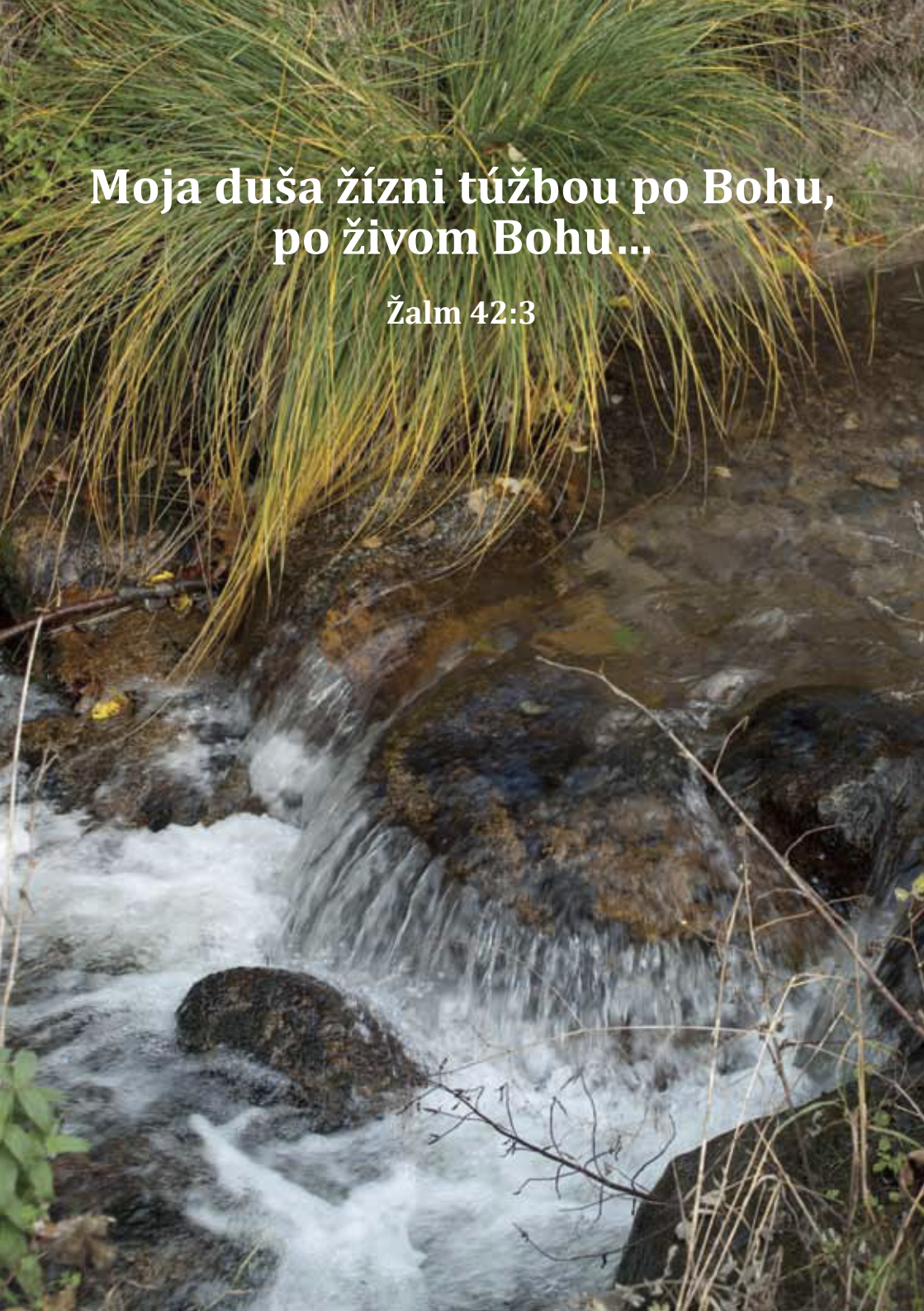
z Galiley

k Jordánu

**Moja duša žízni túžbou po Bohu,
po živom Bohu...**

Žalm 42:3

Pre mňa si opustil nebeskú vlasť

Pre mňa si opustil nebeskú vlasť,
zvolil si, pane môj, potupnú strasť.

Zbor:

*Láska Ty veľiká, ľúbiaca hriešnika,
Láska Ty nesmierna, chvála Ti bud'!*

V nesmiernej chudobe, núdza si žil,
aby si biedneho obohatil.

Zbor:

Kalich múk prijal si v Getsemane –
za to Ti ďakovať neprestanem.

Zbor:

Pre mňa si bojoval golgotský boj,
krvou si zaplatil – večne som Tvoj!

Zbor:

Zaujal miesto si Prostredníka,
veľká to milosť je pre vinníka.

Zbor:

Spevník Duchovné piesne, Nitra 1987, pieseň č. 87.

Publikované s láskavým súhlasom zostavovateľa spevníka.

obsah

Pre mňa si opustil nebeskú vlasť	1	Istá nádej slávy Božej	15
Starosti života	2	Jánov krst	18
Bezhriešny človek	5	Z Galiley k Jordánu	23
Človek teraz a navždy!	7	Zjavenie Jána (1)	28
Slepý povedie slepého	10	Zjavenie Jána (2)	34
Máme pokoj s Bohom	12	Nech zvučí velebenie	38

Starosti života

Preto vám hovorím: Nestarajte sa o svoj život, že čo budete jesť alebo čo budete piť, ani o svoje telo, čím sa odeviete. Či nie je život viac ako pokrm a telo ako odev? Pozrite na nebeské vtáctvo, že nesejú ani nežnú, ani nezhrmažďujú do stodôl, a váš nebeský Otec ich živí! A či ich vy o veľa neprevyšujete?

A kto z vás starajúc sa môže pridať k veľkosti svojej postavy jeden laket? A o odev prečože sa staráte? Povážte poľné ľalie, ako rastú: nepracujú ani nepradú; a hovorím vám, že ani Šalamún v celej svojej sláve nebol tak odiaty ako jedna z nich. Ak teda poľnú trávu, ktorá je dnes a zajtra môže byť hodená do pece, Boh tak odieva, či azda vás nie o veľa viacej? Ľudia malej viery!

Nestarajte sa teda a nehovorte:

*Čo budeme jesť? alebo: Čo budeme piť? alebo: Čím sa zaodějeme?
Lebo to všetko hľadajú pohania, a ved' váš nebeský Otec vie,
že to všetko potrebujete.*

*Teda nestarajte sa o zajtrajší deň, lebo zajtrajší deň sa bude starať o svoje veci.
Dost' má deň na svojom trápení.*

Matúš 6:25-32 a 34

Pri čítaní *Kázne na hore*, do ktorej tento text Písma patrí, je pre nás dôležité vždy mať na pamäti, komu bola kázeň v prvom rade určená. V *modlitbe Pána* je zase potrebné zdôrazniť fakt, že nie každý má právo volať (nazývať) Boha svojim Otcom.

Všetci sme Božie stvorenia, ale nie každý z nás je pravým, ozajstným Božím dieťaťom. Písmo učí, že predtým, než by sme mohli nazvať Boha „Otcom“, musíme zažiť duchovné obrátenie. Niekedy sa to nazýva aj nové narodenie, prostredníctvom ktorého smieme vstúpiť do nového duchovného vzťahu s Pánom.

Pri čítaní vyššie citovanej pasáže Písma ste si možno všimli, ako Ježiš kladie dôraz na dôležitý rozdiel medzi veršami 31 a 32. Pán tam hovorí: „*Nestarajte sa teda a nehovorte: Čo budeme jesť? alebo: Čo budeme piť? alebo: Čím sa zaodějeme?*

Lebo to všetko hľadajú pohania, a ved' váš nebeský Otec vie, že to všetko potrebujete.“ Vidíme, ako Ježiš hovorí o dvoch kategóriách ľudí: tých, ktorí považujú Boha za svojho nebeského Otca, a tých, ktorí sú v Písme opísaní ako „pohania“. Skutočným (pravým) veriacim hovorí: *Nemusíte sa trápiť a znepokojovať sa o tieto veci, pretože máte Otca v nebesiach, ktorý sa o vás stará. Trápením a znepokojovaním sa správate, ako keby ste boli pohania, ktorí nemajú milujúceho a starostlivého Otca v nebesiach.* Pre nich je prirodzené znepokojovať a trápiť sa, pretože nemajú osobný vzťah s Bohom; nikdy sa znova duchovne nenarodili, nikdy sa neobrátili, takže sú bez kontaktu s Pánom.

Nemali by sme teraz rozmýšľať o slove „pohan“ ako o slove vzťahujúcom sa len na primitívnych ľudí, ktorí veria v mnohých bohov alebo modly. Neuvažuj-

me ani len o tých, ktorí si hovoria ateisti. Nie, pohania sú v tomto kontexte tí, ktorí nemajú žiaden osobný vzťah s Pánom, aj keď o sebe tvrdia, že sú zbožní.

Aká je vlastne charakteristika týchto ľudí? Jednou zo zrejmych vlastností týchto ľudí je, že rozprávajú, zaujímajú a znepokojujú sa takmer výlučne pre také veci, ako sú potraviny, nápoje a oblečenie. Inými slovami, to sú ich horizonty a málokedy pozerajú a vidia za ich obzor. Stačí sa v novinovom stánku pozrieť na nejaký časopis a vidíme, že tieto slová stále platia aj v dnešnej dobe. Nie je pravdou, že väčšina ľudí sa skutočne zaujíma len o materiálne veci? Aj keď pripustíme, že mnohé z týchto vecí sú zaujímavé, užitočné a istým spôsobom nás určite uspokojujú, môžu mať pre našu dušu neblahé následky. Ale koľko ľudí si nájde čas na čítanie Biblie v snahe nájsť a pochopiť to, čo ich Boh chce naučiť prostredníctvom svojho Svätého slova?

Toto je kontext, v ktorom k nám Pán Ježiš hovorí. Veriacim hovorí: *Nebojte, nestrachujte sa o svoje telesné, materiálne potreby, pretože máte Otca v nebi, ktorý má o vás oveľa väčší záujem, než má o zvieratá a rastliny a napriek tomu zaopatruje ich potreby úžasne a pravidelne. Tak prečo by nemal zaopatrovať aj vás?* Neveriacim Ježiš hovorí: *Vidno, že ste pohania a nie ste praví kresťania podľa toho, ako sa mimovoľne žienete za materiálnymi, hmotnými vecami, ako keby duchovné skutočnosti neexistovali.* Aké drsné bude ale pre týchto ľudí prebudenie v deň posledného súdu, keď zistia, že všetky hmotné (materiálne) veci, ktorými sa obklopovali a o ktoré sa starali, boli úplne nedostatočné pre ich prípravu na večnosť.

Nuž, zatiaľ sme hovorili len v negatívnom zmysle, ale teraz chceme stručne hovoriť o pozitívnej stránke Ježišovho učenia. V skutočnosti vo verši 33 (Matúš 6) nájdeme tieto slová: *„Ale hľadajte najprv kráľovstvo Božie a jeho spravodlivosť, a to všetko (ostatné) vám bude pridané.“* Čo znamená hľadať najprv kráľovstvo Božie?

Znamená to, že nebeským veciam musíme dať absolútnu prednosť; musíme chcieť, aby nad našimi životmi a životmi ostatných vládol jedine Pán. Ide o rovnaký princíp, aký nachádzame, keď skúmame modlitby Pána, kde čítame: *„Príď kráľovstvo Tvoje, buď vôľa Tvoja.“* To znamená, že by sme si mali želať úplné odovzdanie, podriadenie sa Pánovi v každom aspekte nášho života. Je to aj tvoja túžba, drahý čitateľ? Otázkou v tomto prípade nie je, či si to už dosiahol, pretože to nie je jednoduché. Ak ti ale táto túžba chýba, musíš sa vážne sám seba pýtať, či si vôbec kresťanom.

Čo potom znamená hľadať Božiu spravodlivosť? Nuž, vysvetlenie je celkom jednoduché. Keď už Boh daroval človeku spasenie, jeho cieľom je, aby túto osobu privádzal každý deň k dokonalosti. Pán chce, aby sa jeho deti viac a viac podobali Kristovi v spôsobe, akým žijú svoje životy. Typickou črtou skutočného, pravého veriaceho je túžba byť viac a viac svätým, čistým, láskavým, ohľaduplným, viac verným, poctivým. Takže to, čo Ježiš hovorí, je, aby sme namiesto starostí a obáv o materiálne veci svoju pozornosť zamerali na nebo a na duchovné skutočnosti. Naším priáním musí byť to, aby bol Boh, náš Kráľ, v našom živote a v živote druhých vyvýšený a poctený. Kresťan musí mať na pamäti, že jeho skutočným domovom je

nebo a svoj život na tejto zemi by mal žiť vo svetle tejto skutočnosti. Čím sa myslí, že bude hľadať Božiu spravodlivosť, to jest žiť život, ktorým bude Krista viac velebiť a uctievať a sám túžiť po tom, aby bol jemu zo dňa na deň viac a viac podobný.

Čo sa stane, keď bude človek najprv hľadať Božie kráľovstvo a jeho spravodlivosť? Zistí, že Boh bude rovnako zabezpečovať aj jeho dočasné, pozemské potreby. Nenabádame azda k tomu, aby sme si teraz ľahli a nechali všetko na Boha? Vôbec nie! Samotný akt hľadania jeho kráľovstva a jeho spravodlivosti naznačuje, že je človek zaneprázdnený činéním Božej vôle. Rozmýšľajme o Pánovi Ježišovi. Nikto nehľadal Božie kráľovstvo viac ako on a nikto nežil spravodlivejší život ako on. Ale musíme tiež dodať, že nikto nežil rušnejší a zaneprázdnenejší život ako on.

Možno o tom už viete, že ste doteraz žili pre materiálne veci tohto života a preto

spadáte pod Ježišovu definíciu pohana. Aký zmysel má honba a starosť o materiálne veci v živote, ak Boha stále ignorujete, ignorujete jeho kráľovstvo a jeho spravodlivosť? Čo zo všetkého najviac potrebujete, je, aby ste boli v správnom vzťahu s Pánom. Musíte sa obrátiť k Bohu s priznaním, že ste sa príliš venovali materiálnym veciam tohto života a nie potrebám vašej duše. Nezaujímali ste sa o to, či sa k vám Boh priznáva, nestarali ste sa o to, aby ste sa mu podvolili, umožnili mu vládnuť vo vašom živote, radšej ste žili sami pre seba. Vo vašej situácii existuje len jedno riešenie; musíte prosiť Pána, aby vám odpustil všetky vaše hriechy a prevzal kontrolu nad vašim životom. Dobrou správou je, že Ježiš zomrel na kríži práve pre takých ľudí, ako ste vy. Poproste ho, aby vás zachránil práve teraz.

Michael Steedman

Hospodine, Bože Zástupov!

Kto je ako ty?

Tvoje sú nebesia, a ovšem

je tvoja i celá zem,

okruh sveta

a jeho náplň;

ty si ich založil.

Žalm 89:9 a 12

Bezhriešny človek

Redakčný výber z piatej kapitoly knihy Stuart Olyott „*Ježiš je Boh aj človek*“ (podtitul: Čo Biblia učí o osobe Krista), vydavateľstvo Ordo salutis, Bratislava 2002. Publikované s láskavým súhlasom vydavateľstva.

Keď hovoríme o tom, že Ježiš mal úplnú ľudskú prirodzenosť, nesmieme nikdy dovoliť, aby naša myseľ skĺzla do chybného zmýšľania, že mal *hriešnu* prirodzenosť. Je pravda, že prišiel „v podobnosti tela hriechu“ (Rímskym 8:3). Bol medzi nami v tej prirodzenosti, ktorá je v *každom inom prípade* hriešna. Ale *On* nebol hriešny. *Ľudská* prirodzenosť a *hriešna* prirodzenosť nie sú synonymá. Hriech nie je nevyhnutnou súčasťou ľudskej prirodzenosti. Hriech je votrelec. Boh stvoril Adama bez hriechu a takisto aj Evu. Najprv boli celými ľuďmi a až neskôr sa stali hriešnikmi. Keď Ježiš prišiel ako posledný Adam, prišiel s ľudskou prirodzenosťou, ktorá bola taká skutočná a taká úplná ako tá, ktorú vlastnil prvý Adam. Ale on bol bez hriechu a takým aj zostal. To neznamená len to, že bol schopný vyhnúť sa prehrešeniu a že to aj dokázal. Znamená to takisto aj to, že bolo nemožné, aby zhrešil kvôli zásadnému spojeniu medzi jeho ľudskou a božskou prirodzenosťou. K tomuto bodu sa onedlho vrátíme.

Avšak Ježišova bezhriešnosť nebola len prostou nevinnosťou neutrálnej podstaty, ako to bolo v prípade prvého Adama. Nová zmluva o ňom vypovedá, že mal plný podiel na všetkých našich skúsenostiach a najmä v oblasti pokúšenia, ktoré vždy prekonal. Pokúšenie neznamená nič, ak nezahŕňa zápas proti návnadám hriechu. To znamená

vzdorovanie jeho lákadlám. Keď čítame, že Biblia opisuje nášho Pána ako „pokúšaného vo všetkom, podobne *nám*, [no] bez hriechu“, vieme, že aj keď lákanie k hriechu bolo skutočné a silné, on zostal bez poškrvny (Židom 4:15).

Ďalšie jasné vyhlásenia hovoria, že „hriechu v ňom niet“ (1. Jána 3:5), že „neučinil hriechu“ (1. Petra 2:22) a že „nepoznal hriechu“ (2. Korintským 5:21). Bol „bezvadný a nepoškrvnený“ (1. Petra 1:19). Tieto tvrdenia vyriekli ľudia, ktorí žili v tesnej blízkosti Krista po dobu viac ako troch rokov, a videli Ježiša nielen na verejnosti, ale v tom, čo zvykneme označovať ako „nestrážené okamihy“.

Je pravda, že na kríži Boh právnický Krista „učinil ... hriechom“ (2. Korintským 5:21). Ale takisto je pravda, že „obetoval sám seba bezvadného Bohu“ (Židom 9:14). Naše hriechy boli pripočítané na jeho účet, keď zomrel namiesto nás. Svojím vlastným životom a charakterom bol však prostý skazenosti, ktorú všetci ostatní muži a ženy dedia po svojich rodičoch. To, ako sme už videli, sa udialo vďaka posväcujucej moci Svätého Ducha, ktorá zaistila, aby sa v Márii nepočal a neskôr nenarodil nikto iný ako „ten svätý“. On nevstúpil do tohto sveta s hriešnou prirodzenosťou a žil tu bez toho, aby spáchal akýkoľvek hriech. Naša planéta bola svedkom prítomnosti bezhriešneho človeka, ktorý žil medzi

všade sa nachádzajúcimi hriešnymi mužmi a ženami!

Ani peklo samotné nebolo schopné nájsť na Ježišovi z Nazaretu akúkoľvek škvrnku. Keď démoni kričali v jeho prítomnosti, bolo to preto, aby svedčili, že on bol „ten Svätý Boží“ (Marek 1:24). Vo chvíľach svojho zatknutia mohol Ježiš vyhlásiť: „ide knieža tohto sveta, a nemá na mne ničoho“ (Ján 14:30).

Ale *mohol* Ježiš zhrešiť? Nad touto otázkou už prebehlo veľa argumentácií, a to nielen počas dlhej histórie, ale znova aj v poslednej dobe. V skutočnosti však nikdy žiadny spor nebol potrebný. Nesmieme zabúdať nato, že Ježiš bol a je Boh-človek, v ktorom je božská a ľudská prirodzenosť nerozlučiteľne spojená. Je pravda, že to, čo je pripísané jednej prirodzenosti, nemôže byť pripísané druhej prirodzenosti. Rovnako však platí, že to, čo sa udialo z aktivity ktorejkoľvek prirodzenosti, smie byť pripísané *osobe*, ktorou je Pán Ježiš Kristus. Ak on mohol zhrešiť, potom mohol zhrešiť *Syn Boží* a to je nepredstaviteľné. Neskôr sa vrátíme k tejto otázke vzťahu medzi dvoma prirodzenosťami k jednej osobe.

To neznamená, že pokušenia, ktoré zažil náš Pán, neboli skutočné. Práve vďaka tomu, že náš Pán *nemohol* zhrešiť, zniesol pokušenia takej veľkej intenzity, ktoré sú nám úplne neznáme a ktoré nikdy nezažil žiadny iný príslušník ľudskej rasy. Hrôza týchto skúseností z neho činí toho, kto nám dokáže poskytnúť práve tú pomoc, ktorú potrebujeme, keď sme sami pokúšaní (Židom 4:14-16).

Ale je tu ešte jedna vec. Ak by Ježiš mohol zhrešiť, kým bol na zemi, potom môže zhrešiť aj teraz. Či nie je „ten istý včera i dnes i naveky“? (Židom 13:8).

Mohlo byť naše večné spasenie postavené na takom vratkom základe?

Nevyhnutnosť jeho človečenstva

A práve na Kristovom skutočnom, ale bezhriešnom človečenstve, *je* postavené naše spasenie.

Je to človek, ktorý zhrešil a je to človek, ktorý si musí odpykať trest za hriechy. Pod tento trest spadá utrpenie tela i duše. Také niečo je možné len u človeka (znova si pozrite Ján 12:27; Skutky 3:18; Židom 2:14; 9:22). A keďže tento trest zahŕňa tiež utrpenie v tomto živote, bolo nevyhnutné, aby Kristus prijal ľudskú prirodzenosť, a to nielen v jej prvotných zložkách, ale takisto so všetkými tými slabosťami, obmedzeniami a bolesťami, ktorým bola podrobená od okamihu pádu. Z tejto príčiny bol Kristus vystavený ľudským obmedzeniam v poznaní, zažíval hlad a smäd a poznal smútok a bolesť. Takto sám zostúpil až do hĺbok biedy, v ktorej sa ľudstvo nachádza od chvíle pádu (Židom 2:17-18).

Lenže v tom istom čase musel byť aj bezhriešnym človekom. Človek, ktorý sám bol hriešnik, takže musel zaplatiť trest za svoje vlastné hriechy, by nikdy nemohol zmieriť hriechy iných (Židom 7:26). Len pravý človek – Prostredník, ktorý osobne zakúsil všetku ľudskú biedu a nikdy nepodľahol žiadnemu pokušeniu, mohol zástupne vstúpiť do všetkých skúseností, skúšok, obtiaží a pokušení človeka. Pán Ježiš Kristus je presne taký Prostredník (Židom 2:17-18; 4:15-5:2). A nielen to. Takisto je aj dokonalým ľudským príkladom, ktorý máme nasledovať (Matúš 11:29; Ján 13:13-17; Filipským 2:4-8; Židom 12:1-3; 1. Petra 1:21).

Človek teraz a navždy!

Redakčný výber zo šiestej kapitoly knihy Stuart Olyott „Ježiš je Boh aj človek“ (podtitul: Čo Biblia učí o osobe Krista), vydavateľstvo Ordo salutis, Bratislava 2002.

Publikované s láskavým súhlasom vydavateľstva.

Videli sme, že Písma Starej zmluvy zasľúbili, že večný Boží Syn príde medzi nás ako človek, a videli sme, že sa tak aj stalo. Ale nemyslíme si, že Pán Ježiš Kristus bol človekom len v období tých niekoľkých rokov, počas ktorých kráčal po tejto zemi a že ním prestal byť od okamihu svojho vzkriesenia, alebo keď vystúpil do neba. *Nadálej* je človekom. A bude ním navždy.

Vzkriesený človek

Z mŕtvych vstal ako človek: „Lebo pretože skrze človeka smrť, skrze človeka i *zmŕtvychvstanie* mŕtvych“ (1. Korintským 15:21). Vzkriesenie je tajomstvo a presná podstata vzkrieseného tela je za hranicou ľudského poznania (1. Korintským 15:35-44). Pritom všetkom však Nová zmluva trvá nielen na tom, že vzkriesené telo nášho Pána bolo skutočné, ale že to bolo to isté telo ako to vložené do hrobu. Presne to už predtým predpovedal Kristus sám (Ján 2:19-21). Nová zmluva sa na mnohých miestach odvoláva na jeho vzkriesenie ako na zázračné potvrdenie toho, že celá jeho misia bolo pravdivá. No ak by jeho telo nevstalo doslovne z mŕtvych, potom by na zvyšku jeho života nebolo nič zázračné.

Celý spôsob vyjadrovania, ktorý používajú inšpirované záznamy, smeruje k tomu, aby podčiarkol pravdu o tom, že človek, ktorý zomrel, znova ožil v pres-

ne tom istom tele, ktoré mal predtým. Odvalenie kameňa, prázdna pohrebňa bielizeň a ďalšie detaily nato nevyhnutne ukazujú. Skutočnosť, že nevstal skôr ako na tretí deň, ďalej zdôrazňuje, že vzkriesenie bolo niečo fyzické, a nielen jednoduché pokračovanie duchovnej skúsenosti. Takisto čítame o tom, ako videli jeho telo, dotýkali sa ho a skúmali ho počas obdobia štyridsiatich dní. Týmto všetkým sa realita jeho fyzického vzkriesenia stala nepopierateľnou. Videli ho nielen na úsvite, či za súmraku, ale znova a znova aj pri jasnom dennom svetle. Jeho telo bolo viditeľné a hmataťelné, presne to isté, aké mal predtým.

Ježiš sám odmietol predstavu, žeby jeho vzkriesené telo bolo čisto duchovné. V Lukášovi 24:37-43 čítame, že učenci „celí naľakaní a prestrašení, domnievali sa, že vidia ducha. A *on* im povedal: Prečo ste predesení, a prečo vzchádzajú *také* myšlienky vo vašom srdci? Vidzte moje ruky i moje nohy, že som ja sám, *ten istý*. Dotýkajte sa ma a vidzte, lebo duch nemá tela a kostí, a ako vidíte, že ja mám. A to povediac ukázal im ruky a nohy. A keď ešte neverili od radosti a divili sa, povedal im: Či tu máte niečo na jedenie? A oni mu podali kúsok pečenej ryby a medového plásta. A vzal a pojedol pred nimi“. Podľa toho, čo vieme o vzkriesenom tele, Ježiš nemal potrebu zjesť toto jedlo. Očividne, zmyslom bolo úplne presvedčiť pochy-

bujúcich a zvedavých učeníkov o tom, že i po svojom vzkriesení je fyzickým človekom práve tak, ako ním bol predtým.

Posledný dôkaz toho, že vzkriesené telo nášho Pána bolo to isté ako to, ktoré zomrelo, je v skutočnosti, že nieslo znaky jeho ukrižovania (Ján 20:27). A pritom všetkom sa vyznačovalo určitými vlastnosťami, ktoré naše telá nemajú a ktoré nemalo ani jeho telo pred smrťou. Malo nové schopnosti.

Ako môžeme tvrdiť, že náš Pán vstal v *tom istom* tele, v ktorom zomrel a zároveň tvrdiť, že toto telo bolo *odlišné*? Odpoveď je taká, že Kristove vzkriesenie nepozostávalo len z toho, že jednoducho znova ožil. Nebolo to len obyčajné zjednotenie jeho ľudského tela a ľudského ducha. Ak by to bolo všetko, čo sa tam udialo, potom by nemohol byť nazvaný ako „prvotina tých, ktorí zosnuli“ (1. Korintským 15:20), ani „prvorodeným z mŕtvych“ (Kolosenským 1:18; Zjavenie 1:5), keďže mnohí iní pred ním boli vrátení do života. Kristovi patria tieto tituly, pretože v ňom bola ľudská prirodzenosť, ako telo tak aj duša, obnovená do svojej pôvodnej sily a dokonalosti a dokonca aj pozdvihnutá na vyššiu úroveň. Aj keď jeho vzkriesené telo v žiadnom prípade nebolo nemateriálne, či éterické, bolo schopné prirodzene sa pohybovať v nebeskom a neviditeľnom priestore duchovného sveta. Bolo dokonalým nástrojom ducha. Aj keď bol aj naďalej úplným človekom, náš Pán už nebol viac viazaný na podmienky jeho predchádzajúceho poníženia. Náš Pán po svojom vzkriesení vlastnil nebeský život neviditeľný ľudským očiam a telo úplne prirodzene prispôbené na tieto podmienky. Keď sa ukazoval, bolo to

milostivé sklonenie sa kvôli nám, aby nás skrz–naskrz presvedčil, že ten istý človek, ktorý zomrel, bol teraz a navždy nažive ako človek, no schopný telom, duchom existovať vo vyvýšenejšom prostredí. Už nebol viac priviazaný k zemi. Takto ukázal, aký bude konečný stav, ktorý je pripravený pre vykúpené ľudstvo, a ako veľmi odlišné to bude od predstavy, že telo sa rozplynie, tak ako to učila grécka filozofia. Vo večnosti nebudeme duchmi bez tela, ale budeme mať oslávené telá!

Človek, ktorý vstúpil na nebesia

Štyridsať dní po svojom vzkriesení náš Pán naďalej prinášal svojim učeníkom nezvratné dôkazy o tom, že žije. „Ktorým sa aj zjavoval živý po svojom utrpení mnohými dôkazmi ukazujúc sa im štyridsať dní“ (Skutky 1:3). Učeníci boli „spozdílí srdcom veriť“ (Lukáš 24:25) a nedali sa len tak ľahko presvedčiť, že ten, koho teraz videli ako živého, bol presne ten istý Kristus, ktorý zomrel. Ale počas obdobia skoro šiestich týždňov boli vystavení tomu najmocnejšiemu možnému dôkazu, ktorý ich presvedčil tak dokonale, že už nikto z nich o tejto skutočnosti viac nepochyboval. Za svoje odvážne svedectvo o vzkriesení nakoniec väčšina z nich zaplatila svojím životom, ale oni nemohli zaprieť to, čo videli a okúsili. Muž, ktorý žil a zomrel, bol znova živý!

Práve tohto muža videli, ako opúšťa zem spôsobom, ktorý bol v úplnom súlade s jeho zázračnými činmi, ktorými sa vyznačoval jeho život a služba. Muž, čo zomrel, bol ten istý ako ten, ktorý vstal a ten, čo vstal bol presne ten, ktorý vstúpil na nebesia. Jeho záverečný

odchod nebol len jednoduchým zmiznutím spred očí, ako sa to stalo v Emaus. V prípade, že by to tak bolo, by učeníci nemali istotu, či sa každú chvíľu neukáže znova. Tento raz „zdvihnutý bol hore, kým oni hľadeli *na to*, a podňal ho oblak a *vzal* spred ich očí. A ako v tom, čo odchádzal, upretým zrakom hľadeli do neba...“ (Skutky 1:9-10).

Pre Pána nebolo nevyhnutné vrátiť sa k Otcovi spôsobom vystupovania „hore“, ale zvolil si tento spôsob odchodu, aby presvedčil učeníkov, že už nemajú očakávať, že sa znova objaví. Udalosť bola skutočná a objektívna, ale bola tiež symbolická. Žiadny iný spôsob odchodu by nezanechal ten správny dojem. Vracal sa naspäť do neba, z ktorého prišiel. Ale vracal sa tam ako *človek*!

Vzkriesený ľudský Pán sa s nimi dôverne stretával štyridsať dní. Bol to tento Pán, ktorý teraz vystupoval pred ich očami. Všetko na tejto udalosti bolo naplánované tak, aby získali uistenie, že aj vo svojom vstupe bol práve tak človekom ako predtým. V ich ušiach znel ľudský hlas vo chvíľach, keď im odovzdával záverečné príkazy a vyučovanie. Pozdvihol ľudské ruky, aby ich požehnal (Lukáš 24:50). Ľudské telo vystupovalo z miesta, na ktoré ich pred chvíľkou priviedol. Ako hľadeli na oblohu, kde ho vzal oblak preč z ich dohľadu, objavili sa dvaja anjeli, ktorí sa zmienili

o ich vstupe a teraz už neviditeľnom Pánovi podľa jeho ľudského mena (Skutky 1:11). Povedali, že Pán, ktorý sa raz vráti, nebude v ničom odlišný od toho, ktorý od nich práve odišiel. Každý z nich opustil Olivovú horu s poznaním, že v nebesiach je *človek*.

Nanebovstúpenie znamenalo viditeľné vystúpenie osoby Prostredníka podľa jeho ľudskej prirodzenosti zo zeme do neba. „Ježiš Nazarejský, muž...“, je „vyvýšený ... teda pravicom Božou“ (Skutky 2:22 a 33). Bola to zmena lokality, presun z jedného miesta na druhé. Musíme ale zdôrazniť, že vstúpenie tiež zahrňovalo ďalšiu zmenu v ľudskej prirodzenosti Krista práve tak, ako sa to udialo už skôr pri vzkriesení. Udalosť vzkriesenia nespôsobila zmenšenie jeho človečenstva a neurobila tak ani udalosť vstúpenia. Teraz však jeho ľudská prirodzenosť vstúpila do plnosti nebeskej slávy a dokonale sa prispôsobila na život v nebesiach. Ježiš je stále ten istý. Je práve tak človekom ako predtým. Ale teraz je oslávený do najväčšej miery. Sláva, ktorú mal na zemi, vôbec nebola tá sláva, ktorú mal u Otca predtým, než vznikol svet. K tejto sa teraz ako človek vrátil a jeho postavenie je „nad každé kniežatstvo a nad každú vrchnosť a moc a nad každé panstvo a nad každé meno, ktoré sa menuje nielen v tomto veku, ale i v budúcom“ (Efezským 1:21).

Bohom sa chválime každý deň, a tvoje meno, ó, Bože, budeme chváliť na veky.

Žalm 44:9

Slepý povedie slepého

*A povedal im aj podobnosť: Či azda môže slepý viesť slepého?
Či nepadnú obaja do jamy? Nie je učeník nad svojho učiteľa,
ale vyučený bude každý, keď bude ako jeho učiteľ.*

Lukáš 6:39-40

Slepota znamená hrozné trápenie. Koľko vecí, z ktorých sa vidiaci ľudia tešia a ktoré pokladajú za samozrejmé, je neznámych tým, ktorí sú nevidomí. Je pravda, že vďaka modernej technológii je možnosť prežívať plnohodnotnejší život väčšia, ale ten presný a nádherne vytvorený nástroj, ľudské oko, je nenahraditeľný. Ak je v dnešnej dobe strata zraku znevýhodnením (hendikepom), predstavte si, aké to muselo byť pred 2 000 rokmi. Je to smutný obraz spoločnosti tých čias, kedy väčšina, ak nie všetci nevidiaci, s ktorými sa stretávame v evanjeliách, musela žobrať, aby prežila. Aby sa mohli presunúť hoci aj na krátke vzdialenosti, museli mať títo ľudia sprievodcu; možno príbuzného alebo priateľa.

Ale skúste si predstaviť, že slepý človek požiada iného slepého človeka, aby ho viedol! Bolo by to nezmyselné. Dôvodom, prečo človek potrebuje sprievodcu, je, aby sa zabránilo nebezpečenstvu a aby sa bezpečne našiel cieľ cesty, avšak pri slepom sprievodcovi by celá táto snaha bola márna. Ak by ste nevedeli, že váš sprievodca je nevidomý, mohli by ste si falošne namýšľať, že je všetko v poriadku, ale pravdepodobne by sa prihodilo nešťastie nielen jednej nevidomej osobe, ktorá by napríklad spadla do jamy, ale dvom.

V texte sa hovorí, že tento krátky príbeh, ktorý porozprával Ježiš, je podobnosť. Pán sa v ňom zaiste snaží vyjadriť duchovné ponaučenie. O čom tu hovorí? Slepý človek tu predstavuje niekoho, kto nedbá na duchovnú pravdu, nepozná pravdu, je to niekto, kto nepozná Boha a nedokáže skutočne porozumieť evanjeliu. Ako sa človek dostane do takého stavu? Apoštol Pavol dáva odpoveď na túto otázku kresťanom v druhom liste do Korintu. Hovorí v ňom toto: „*A ak aj je zakryté naše evanjelium, zakryté je u tých, ktorí hynú, u ktorých boh tohto sveta (satan) oslepil zmysly, zmysly neveriacich, aby sa im nezablesklo osvietenie evanjelia slávy Kristovej, ktorý je obrazom Boha.*“ (2. Korintským 4:4). Toto je dôvod, prečo sú ľudia držaní v nevedomosti o skutočnom obsahu evanjelia; satan ich zaslepil, a preto sú v duchovnej tme. Títo ľudia potrebujú spoľahlivého učiteľa, ktorý zažil duchovné osvietenie, a preto je schopný iných viesť k svetlu. Ale deje sa toto: Namiesto toho, aby išli k takto osvieteným, idú k tým, ktorí sú považovaní za zbožných, ktorí sú všeobecne uznávaní ako predstavitelia určitého náboženstva, avšak sami sú slepí. Aké strašné to je byť slepým a odovzdať seba a svoju dušu takým, ktorí sú rovnako slepí ako my! Namiesto údajnej vedomosti sa ukáže,

že nepoznajú cestu, ktorá vedie k Bohu a k jeho spaseniu. Dôsledky môžu byť katastrofálne. Smerujú k pádu a ťahajú k pádu aj nás!

Ježiš Kristus sa týmto spôsobom často odvolával na náboženských vodcov a učiteľov svojej doby (zákonníkov a farizejov), ale takíto falošní učители sa bežne vyskytujú aj v dnešnej dobe. Ako teda rozlišovať medzi falošným a pravým učiteľom? Odpoveďou je už citovaný verš z druhého listu Korintským 4:4.

Všimnime si ale, ako apoštol Pavol pokračuje: *„Lebo nekážeme sami seba, ale Krista Ježiša ako Pána, a sami že sme vašimi sluhami pre Ježiša. Lebo je to Boh, ktorý povedal, aby sa zo tmy zaskvelo svetlo, ktorý sa zaskvel v našich srdciach na osvietenie známosti slávy Božej v tvári Ježiša Krista.“* (verš 5). Čo tu Pavol vlastne hovorí? Čím sa kvalifikuje ako dobrý a spoľahlivý učiteľ? Kvalifikuje sa tým,

že kedysi bol slepý, ale teraz mu bol daný zrak. Boh, ktorý v deň stvorenia povedal *„Nech je svetlo“*; zasvietil do srdca Pavla a iných pravých kresťanov, v dôsledku čoho sa im dostalo svetla poznania Boha, ktorý sa zjavil v Ježišovi Kristovi.

Takže prvá kvalifikácia na spoľahlivého vodcu je, že musí mať osobnú (z prvej ruky) skúsenosť prijatia duchovného zraku. Predtým bol slepý, ale teraz sám Boh zasvietil svetlo svojej pravdy do jeho srdca, takže spoznal Boha, vstúpil do osobného vzťahu s Bohom vďaka Ježišovi Kristovi.

Ale nestačí mať iba osobné svedectvo o tom, čo Boh urobil v živote človeka. Ak chcete vedieť, či sprievodca je spôsobilý, alebo nie, je tiež dôležité poznať, čo učí. Čo je predmetom jeho učenia? Pavol píše: *nekážeme sami seba*. Tým akoby chcel povedať: „Nesnažíme sa získať nasledovníkov, ktorí by nás nasledovali,

ani zverbovať členov pre náš zbor.“ Čo teda Pavol a ostatní apoštoli kázali? *My kážeme Krista*, je ich odpoveď. Inými slovami, my nie sme dôležití, je to Kristus, na kom záleží, pretože jedine on môže dať zrak slepým, jedine on môže vyviesť ľudí z ich temnoty do svetla. Jedine on môže spasiť. Nie je to cirkev a jej sviatosti – tie nezachraňujú. Je to požehnaná Osoba, Ježiš Kristus, ktorý svojím dokonalým životom a obetnou smrťou umožnil ľuďom získať odpustenie a večný život.

Pavol a jeho spolupracovníci kázali Krista ako Spasiteľa, ale aj ako Pána. Nemôžete očakávať, že Ježiš vás spasí, ak nemáte vôľu, aby sa stal Pánom vášho života. Musíte mu zveriť úplnú vládu nad všetkými oblasťami vášho života. To je úloha každého oprávneného

učiteľa: zvestovať Krista ako Spasiteľa a Pána. Praví učitelia nepokladajú seba za dôležitých; naopak, uvedomujú si, že sú jednoducho služobníci – služobníci Boha, ale aj služobníci Cirkvi.

Takže, čo by som vám, priatelia, poradil ja? Dúfam, že ste spoznali, aké dôležité je mať spoľahlivého učiteľa. Svojho perspektívneho (nádejného) učiteľa sa vždy najprv opýtajte, ako ho Pán vyviedol z jeho slepoty a ako získal duchovné svetlo a porozumenie. Ak nemá také svedectvo, tak to pravdepodobne znamená, že on sám je stále slepý a nie je hoden vašej dôvery. Mali by ste aj pozorne počúvať, čo káže. Je Ježiš Kristus stredobodom jeho kázania? Ak nie, mám podozrenie, že Ježiš skutočne nie je Pánom jeho života. Od takejto osoby treba bočiť.

Michael Steedman

Máme pokoj s Bohom

A tak ospravedlnení z viery máme pokoj s Bohom skrze svojho Pána Ježiša Krista.

Rímskym 5:1

V 5. kapitole listu Rímskym Pavol otvára novú tému, ktorá bude ukončená v 8. kapitole. List Rímskym môžeme rozdeliť podľa tém, ktoré sa v nich nachádzajú, na tieto časti: kapitoly 1-4, kapitoly 5-8, kapitoly 9-11 a od 12. kapitoly až do konca praktické uplatnenie všetkého toho, o čom sa hovorí v kapitolách 1-11. Dostali sme sa na začiatok 5. kapitoly. Pred sebou máme ešte dlhú cestu, než sa dostaneme k praktickému uplatneniu všetkého toho, o čom kniha Rímskym hovorí. Ale platí, že pravdivé poznanie Boha a nášho spasenia tak či tak vždy

vedie v praktickom živote k svätosti.

Zhrnieme si, o čom sa hovorí v prvých štyroch kapitolách. Čítame v nich, že hnev Boží sa zjavuje z nebies, lebo ľudia vedome zadržujú pravdu a netúžia po poznaní Boha. V prvých troch kapitolách až do polovice štvrtej vidíme škaredosť ľudského hriechu a nedostatok nádeje v človeku. Človek vo svojej vlastnej prirodzenosti je hriešny a v nijakom ohľade po Bohu netúži. Povedie to k tomu, že Boží hnev bude vyliaty na ľudí. Avšak uprostred 3. kapitoly nachádzame dobrú správu, ktorá hovorí, že

teraz je zjavená spravodlivosť Božia. Je to spravodlivosť Božia skrze vieru Ježiša Krista cieľom všetkých a na všetkých veriacich. Aj keď sa každý človek rodí ako hriešny a jeho život je plný hriechov a prestúpení, teraz je zjavená Božia spravodlivosť. Každý, kto vloží svoju vieru v Ježiša Krista a jeho spásne dielo, bude Bohom ospravedlnený a spasený. Ospravedlnenie z viery je téma prvých štyroch kapitol Listu Rímskym.

Pavol dobre vedel, že každý jeden v zhromaždení v Ríme, ktorému je list adresovaný, vie, že Abrahám bol ospravedlnený. Čo sa týka Abraháma, otázka vôbec nie je o tom, či bol Abrahám ospravedlnený, ale akým spôsobom bol ospravedlnený. Pavol sa pýta: „Bolo Abrahámovu ospravedlnenie zo skutkov zákona?“ Odpoveď je: „Nie zo skutkov, ale z viery.“ *„Abrahám uveril Bohu, a bolo mu to počítané za spravodlivosť.“* (4:3). Abrahám bol ospravedlnený z viery, Boh mu vieru počítal za spravodlivosť. Bola to pripočítaná spravodlivosť, nebola to vlastná Abraháмова spravodlivosť. Udialo sa to ešte pred obriezku a pred narodením Izáka.

Abrahám bol ospravedlnený len z viery – to je dôležitý záver štvrtej kapitoly, lebo to neplatí len pre Abraháma, ale platí to aj pre nás, ktorým sa má počítat, nám veriacim na toho, ktorý vzkriesil Ježiša, nášho Pána, z mŕtvych (verš 4:24). Týmto konštatovaním prechádzame do 5. kapitoly a ďalšej časti Listu Rímskym, ktorá začína veršom: *„Ospravedlnení súc teda z viery máme pokoj blížiti sa k Bohu skrze svojho Pána Ježiša Krista“*. Pavol tým hovorí: „Teraz, keď už sme boli zmierení s Bohom, teraz, keď už sa Boh na nás pozerá

ako na spravodlivých, ako keby sme sami naplnili zákon, teraz máme pokoj s Bohom.“

Všimnime si, že Pavlove slová o pokání v prvých štyroch kapitolách smerujú ku všetkým, ku každému jednému. Každý človek musí vedieť o svojom postavení pred Bohom, o hriechu a svojej biede. Rovnako musím vedieť, ako má byť zo svojho zlého postavenia vyslobodený. Pavol od 5. kapitoly ďalej už nehovorí ku každému, už to nie je otvorený list pre každého. Ďalej hovorí už len k ospravedlneným, už je to posolstvo len pre tých, ktorí boli ospravedlnení vierou v Ježiša Krista. Čítame, že títo získali pokoj s Bohom a majú prístup k Bohu skrze Pána Ježiša Krista (5:1).

Pavol pritom nehovorí o nejakom pocite pokoja. Hovorí o skutočnom usporiadanom vzťahu s Bohom. Pred ospravedlnením sme boli Boží nepriatelia, teraz už sme zmierení – čítame to tak vo verši 10: *„Lebo ak vtedy, keď sme boli nepriateľmi, boli sme zmierení s Bohom skrze smrť jeho Syna...“*

Všetci sme sa narodili ako Boží nepriatelia. Od lona našej matky sme v nepriateľstve a vo vojne s Bohom. On je vo vojne s nami kvôli našej hriešnej prirodzenosti, s ktorou sa všetci rodíme. My sme vo vojne s ním preto, lebo ho odmietame a netúžime po ňom, ale Pavol hovorí, že „toto všetko sa skončilo, keď si bol ospravedlnený.“

Čo sa veriaceho týka, Boh sa už ďalej na neho nehnevá. Boží hnev bol od veriaceho odňatý, a ten, kto je ospravedlnený, už viac nemá strach z prichádzajúceho súdu. Boží hnev sa od veriacich tak ďaleko vzdialil, že Kristus môže povedať svojim učeníkom: „už vás viac

nevolám sluhami, ale priateľmi.“ (Ján 15:15; Lukáš 12:4). V ospravedlnení sa celý náš vzťah s Bohom zmenil. Aj keď sme predtým boli nepriatelia, teraz už sme priatelia. Primárne sa tu hovorí o vzťahu, ale je zjavné, že hneď ako sa zmenil vzťah, zmenil sa aj stav nášho myslenia.

Pred mojím obrátením boli v mojom živote noci, keď som si myslel, že je to noc, v ktorej mi Boh zoberie život. Boli dokonca dni, keď som nahlas povedal priateľom, že som už čakal príliš dlho a že toto bude ten deň, v ktorom ma Boh pošle do pekla. Ale v deň, keď som sa obrátil, strach a všetky moje zlé očakávania zmizli. Už som ďalej nehovoril: „Dnes bude ten deň, keď ma Boh bude súdiť a pošle ma do zatratenia.“ Poznal som, že odvrátil odo mňa svoj hnev. Ako sa to mohlo stať? Podľa Písma sa to stalo vďaka Ježišovi Kristovi. Boží hnev voči mne bol odstránený, lebo bol vyliaty na Syna, na Ježiša Krista. On na svojom tele vyniesol všetky moje hriechy na kríž a Boh vylial svoj hnev na neho. V tom vidíme celý skutočný rozsah ospravedlnenia. Boh nielenže vymazal moje hriechy, on v skutočnosti moje hriechy odsúdil, ale neodsúdil ich na mne, ale na Prostredníkovi, na Ježišovi Kristovi. Teraz už mám pokoj preto, lebo si uvedomujem, že Boh je spravodlivý a pritom ma stále miluje.

Takže Pavol najprv hovorí, že *máme pokoj s Bohom skrze Ježiša Krista* a potom ešte dodáva, že vierou máme skrze Ježiša Krista aj prístup do Božej milosti (verš 2). Nehovorí tu o milosti všeobecne, ale o konkrétnej milosti, ktorej prejavom je ospravedlnenie každého konkrétneho veriaceho človeka.

V liste Efezským čítame: „*Ale teraz v Kristu Ježišu vy, ktorí ste boli kedysi ďalekí, stali ste sa blízky v krvi Kristovej.*“ (2:13). Sami v sebe alebo zo seba nemáme prístup k ospravedlneniu, ale Ježiš Kristus svojou preliatou krvou na kríži nám ospravedlnenie sprístupnil. Na kríži nám kúpil nielen možnosť ospravedlnenia, ale aj reálny prístup k ospravedlneniu.

Ježiš nám dáva pokoj s Bohom preto, lebo ďalej už nie je vojna medzi nami a Bohom. Toto všetko prichádza cez ospravedlnenie. Teraz, po ospravedlnení, sa nachádzame v stave milosti, v ktorej aj stojíme (verš 2). Slovo *stojíme* znamená *byť nepohnutelní, pevne stojaci a majúci základ*. Toto slovo sa nachádza aj v evanjeliu podľa Jána: „*Vy ste z otca diabla a chcete robiť žiadosti svojho otca. On bol vrahom od počiatku a nestál v pravde, pretože niet v ňom pravdy. Keď hovorí lož, hovorí zo svojho vlastného, lebo je lhár a jej otec, otec lži.*“ (Ján 8:44). Slovo *stát* (*stojíme*) je tu použité v negatívnom význame. V tomto verši slovo *nestál* znamená, že diabol *nestál pevne, nebol nepohnutelný, že sa pohol inam, odklonil sa, vzdialil sa od pravdy*. O nás je v liste Rímskym povedaný opak toho, čo o diablove v evanjeliu podľa Jána. O nás je povedané, že v milosti, do ktorej nás Kristus priviedol, stojíme nepohnute. Stojíme na pevnom základe a na ňom sme nepohnutelní. Ospravedlnenie, ktoré nám bolo dané a v ktorom stojíme, nie je dočasné, ale je trvalé. Ak si bol ospravedlnený, potom zo svojho ospravedlnenia nemôžeš byť vytrhnutý. Nemôžeš byť v časnom živote ospravedlnený a vo večnosti neospravedlnený.

Nielenže v Ježišovi Kristovi máme pevný základ pre ospravedlnenie, o ktorom teraz hovoríme, ale dokonca máme Božiu zachovávajúcu moc. Prostredníctvom Krista máme prístup do milosti, on nás v nej zachováva, a preto v nej pevne stojíme. Nie je to naša vlastná zachovávajúca moc, ale Božia moc. Nehovorí sa tu o poklesku, ku ktorému dôjde, keď

zhrešíme, ale myslí sa také previnenie, keď človek s konečnou platnosťou odpadne od viery. Boh je však schopný zachovať nás pred odpadnutím od viery. Je to Boh, ktorý ospravedlňuje, a je to Boh, ktorý má moc zachovať veriaceho od odpadnutia a zachovať tak, že budeme nepohytné stáť v jeho milosti. O tom hovoria aj verše Júda 24-25:

A tomu, ktorý vás môže zachovať tak, čo neklesnete, a postaviť bezvadných pred tvárou svojej slávy v plesaní, jedinému múdremu Bohu, nášmu Spasiteľovi, nech je skrze Ježiša Krista, nášho Pána, sláva a veličnosť, sila a vrchnostenská moc, ako pred všetkými veky, tak i teraz i na všetky veky. Amen.

Jessie Pirschel

15. 8. 1999

Istá nádej slávy Božej

...stojíme a chválim sa nádejou slávy Božej.

Rímskym 5:2

V Rímskym 5:2 čítame, že *stojíme a chválim sa nádejou slávy Božej*. Chváliť sa v biblickom ponímaní znamená *radovať sa a podľa biblického slovníka tiež hovoriť k sebe a hovoriť o sebe samom ako o požehnanom a oslávenom*. Podľa tohto verša sa máme radovať a pripomínať si to, akí sme požehnaní v tom, čo pre nás zabezpečil Kristus. Povedať si „som taký požehnaný“, lebo to je skutočnosť, že som v Kristovi ospravedlnený a že ma zachováva v milosti Božej. Pavol tu hovorí „radujte sa v nádeji slávy Božej.“ Pri tomto sa na krátko chceme zastaviť.

Som presvedčený o tom, že hlavná téma kapitol 5-8 je, že ospravedlnenie nevyhnutne vedie k osláveniu. Hlavný dôvod k tomu je, že sa máme radovať v nádeji slávy Božej. Keď sme ospravedlnení, tak sme aj oslávení. Samozrejme, že v tomto všetkom, na tejto ceste, je veľa posvätenia, ale neverím, že by posvätenie bol Pavlov hlavný cieľ v týchto kapitolách.

Keď Pavol hovorí o Božej sláve, hovorí o jednej z dvoch vecí. Hovorí buď o sláve danej Bohom, alebo o Božej

sláve, ktorú On sám má. Takže buď to, čo je Bohom dané, alebo to, čo On sám v sebe zahŕňa. V podstate je to to isté, pretože obidvoje je nevyhnutne potrebné poznať, a tiež preto, lebo obidvoje je to, čo Boh pre veriaceho zabezpečil.

Keď sme uverili v Ježiša Krista a keď sme v ňom ospravedlnení, tak sme dostali Božiu slávu a potvrdenie, že budeme vidieť slávu, ktorú má On a že budeme práve takí, ako je On. To znamená, že nám dal slávu, ktorú On má.

17. kapitola evanjelia podľa Jána je známa ako veľkňazská modlitba Pána Ježiša Krista. Ide na kríž a modlí sa k Otcovi za seba, za učeníkov a za každého jedného, ktorí prostredníctvom nich uveria. Hovorí: „*A teraz ma osláv ty, Otče, sám u seba slávou, ktorú som mal u teba, prv ako bol svet.*“ (verš 5). Potom ďalej čítame: „*A slávu, ktorú si mi dal, dal som ja im, aby boli jedno, ako sme my jedno*“ (verša 22).

Kristus, keď sa stal človekom, sa dobrovoľne vzdal svojej slávy. Tej slávy, ktorú mal u Otca. Ako pokračuje ďalej v modlitbe za učeníkov, vo verši 22 hovorí: „*A slávu, ktorú si mi dal, dal som ja im.*“ Učeníci to ešte plne nepoznajú a ani si to ešte úplne neuvedomujú, ale to, čo ešte nemôžu vidieť, je pre nich v nebi už zabezpečené. Preto, že sú ospravedlnení, sú aj oslávení. Učeníci budú v nebi spolu so svojím Pánom (verš 24) a vtedy aj oslávenie budú všetci vnímať v plnosti. V Božej knihe je to už ale zaznamenané – tí, ktorí sú ospravedlnení, sú aj oslávení. Tak to čítame aj v liste Rímskym v 8. kapitole vo verši 30: „... a ktorých ospravedlnil, tých aj oslávil.“

Podľa Písma je celé oslávenie dokončené a uzavreté. Boli sme pri tom, keď nás Boh predurčil? Nie, neboli, a to preto, lebo predurčenie sa udialo pred založením sveta. Ale keď ma Boh povolal svojím evanjeliom, už som bol živý, už som bol na tomto svete. Už som žil, keď ma ospravedlnil. Teraz, keď žijem, všetko jeho dielo sa mi zdá ako proces. Zdá sa mi, že prechádzam od jedného k druhému. Je to tak preto, lebo zo stavu nepriateľstva som prešiel do stavu priateľstva. A keď sa v mysli pozerám

sám na seba, hovorím si: „V jeden deň, raz v budúcnosti budem oslávený.“ Ale v Božom myslení oslávenie je práve také isté a hotové ako predurčenie, ktoré už vnímam. Jedno zaisťuje druhé. Nie je to tak, že by tých, ktorých už ospravedlnil, možno raz aj oslávil.

Nieкто môže namietat: „To je dobré, ale vo verši dva v 5. kapitole Rímskym čítame, že sa radujeme, lebo Božia sláva je pre nás nádej. Radujem sa preto, lebo sa nádejam, že Boh ma raz oslávi. V značnej miere nám to tak znie preto, lebo nejasne ponímame biblické slovo *nádej*. Keď povieme „ja sa nádejam“, väčšinou tým chceme vyjadriť, že „si želám, aby sa to tak stalo“, „prial by som si, aby sa to a to stalo“, a súčasne myslíme aj na to, že to tak nemusí byť, že sa to tak nemusí stať. Napríklad, keby sa ma nieкто pýtal: „Má tá ten a ten človek rád?“ Keď odpoviem: „Dúfam, že má!“, chcem tým povedať, že možno ma má rád – ale že to tak ani nemusí byť. Môže to tak byť a nemusí to tak byť, ale želám si, dúfam, že to tak je, že má ma rád. Ale v biblickom ponímaní má slovo *nádej* iný význam. V Biblii slovo *nádej* vyjadruje istotu. Je to slovo, ktorým sa pomenúva to, čo Boh dal ako zaručené zaslúbenie. Je to niečo, čo už je, len my to ešte nevlastníme, ešte to „nemáme vo svojich rukách“. Jediný dôvod, prečo sa to nazýva nádej, je práve to, že v danej chvíli to ešte nedržíme vo svojich rukách. Je to isté, je to garantované, je to hotové a uskutočnené, len ja to ešte nemám, ešte to viditeľne nevlastním.

Pozrime sa na niektoré verše z Písma, z ktorých môžeme porozumieť, že Biblia jasne učí, že *nádej* je zaručená vec, a nie len niečo, čo „by som si želal,

aby sa stalo“. V liste Kolosenským 1:5 čítame: „... pre nádej, ktorá vám leží odložená v nebesiach...“. Ona už leží odložená v nebesiach. Nie je to tak, že je to niečo, čo sa možno raz stane. Už to v nebesiach je! Verš 27 tej istej kapitoly: „... ktorým Boh ráčil oznámiť, čo a aké je bohatstvo slávy toho tajomstva medzi pohanmi, ktorým je Kristus vo vás, nádej slávy“. Rovnako tak: „... na nádeji večného života, ktorý zaslúbil neklamný Boh pred večnými časmi“ (Títovi 1:2). Písmo dáva do totožnosti realitu a nádej ako tú istú, identickú vec, i keď to, na čo sa upierame nádejou, ešte nie je v našom

vlastníctve. Podobne ďalej sa píše, aby sme pobožne žili na tomto svete očakávajúc blahoslavenú nádej a príchod slávy veľkého Boha a nášho Spasiteľa Ježiša Krista (Títovi 2:13). Keď Pavol hovorí o očakávaní požehnanej nádeje, nehovorí, že Kristus môže prísť znova alebo že snád príde, ale hovorí: „On určite príde znova, a to je moja požehnaná nádej. Viem určite, že sa to stane.“

A o tom je Rímskym 5:2. Aj keď ešte nevlastníme Božiu slávu hmatateľným spôsobom, ani tak, aby sme ju mohli vidieť, je isté, že ktorých On ospravedlnil, tých už aj oslávil.

... ktorých ospravedlnil, tých aj oslávil.

Čo teda povieme na to? Ak je Boh za nás, kto proti nám?!

Rímskym 8:30-31

*Jessie Pirschel
15. 8. 1999*

Jánov krst

Čo Písmo učí o krstoch

*V tých dňoch prišiel Ján Krstiteľ a kázal na Judskej púšti a hovoril:
Čiňte pokánie! Lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo.
... a krstení boli od neho v rieke Jordáne vyznávajúc svoje hriechy.
Matúš 3:1-2 a 6*

Naplnil sa čas príchodu starozákonnými prorokmi predpovedaného Mesiáša. Podľa proroctiev Boh mal pred jeho príchodom poslať svojho služobníka, aby mu pripravil cestu (Izaiáš 40:3-5). Proroctvo o tomto poslanom služobníkovi, „anjelovi“, sa nachádza v Malachiášovi 3:1 – a je to posledné zo starozákonných proroctiev. Týmto „anjelom“ (Malachiáš 3:1; Matúš 11:7-11; Marek 1:2; Lukáš 7:25-28) či „Eliášom“ (Matúš 11:14; Lukáš 1:17) bol Ján Krstiteľ.

V deň obrezania Jána jeho otec (Zachariáš) dostal prorocké slovo o naplnení starozákonných predpovedí o príchode zaslúbeného Mesiáša (Lukáš 1:67-80) – Boh Izraelov navštívil a učinil vykúpenie svojmu ľudu (verš 68). A rovnako aj slovo o službe svojho syna, ktorý sa bude volať prorokom Najvyššieho, lebo pôjde pred tvárou Pánovou prihotoviť jeho cesty a *dať jeho ľudu známosť spasenia záležajúceho v odpustení ich hriechov* (verš 77).

Historické pozadie služby Jána Krstiteľa

Boh je svätý a túži mať s nami spoločenstvo. Problém je v tom, že ľudstvo od svojho pádu žije v padlom svete a nie je sväté. Starý zákon učí, že niečo sa môže oddeliť od Boha buďto hriechom,

alebo nečistotou. Odpustenie hriechu v starozákonnej dobe sa dalo zaistiť obetovaním patričnej obete. Očistenie od nečistoty vyžadovalo, aby sa dotyčný podriadil príslušnému očistnému obradu. Očistné rituály Starého zákona používali ako očisťujúce prostriedky krv, vodu a oheň. V knihách Leviticus (3. Mojžišova) a Numeri (4. Mojžišova) je opísaný celý rad očistných obradov. Sú to: 1. obrady na očistenie toho, čo sa dá očistiť a 2. obrady na očistenie toho, čo sa očistiť nedá. Ku všetkým obradom prvej skupiny je potrebná voda.

V starozákonnej dobe sa vykonávali ceremoniálne židovské umývania a traduje sa, že aj krsty prozelytov^{A,B,C}. Aj príslušníci iných národov mali totiž možnosť pripojiť sa k židovstvu a jeho náboženstvu. Takíto ľudia sa nazývajú prozelyti. Jednou zo súčastí prijímacieho obradu prozelytu bol ponorný kúpeľ ako prejav očistenia a oddelenia sa od predchádzajúceho spôsobu života a nečistoty, ktorá bola na ňom ako pohanovi v dôsledku toho, že doteraz žil v nečistom prostredí.

Židia zase, keď prišli z trhu alebo si sadali k jedlu, si podľa podania starších najprv umyli ruky – išlo pritom o ceremoniálne očisťovanie (Marek 7:2-5;

Matúš 15:1-2; Lukáš 11:38). Hlavným zmyslom obradného „ponárania rúk“ do vody, teda ceremoniálneho umývania, bolo oddelenie sa od poškrvnenia, ku ktorému došlo pohybom v nečistom prostredí bezbožných ľudí. Dokazujú to aj citované texty z evanjelií. V židovskom povedomí bola potreba odstrániť akékoľvek poškrvnenie pevne ukotvená.

Služba Jána Krstiteľa

Ján kázal na Judskej púšti. Jeho služba mala tieto hlavné ciele^{D, E, F}:

1. Mala pripraviť izraelský ľud na príchod a zjavenie dlho očakávaného Mesiáša (Lukáš 1:76-77).

2. Predzvestovala príchod Božieho kráľovstva, ktoré bolo blízko a ktoré mal sprevádzať tvrdý súd (Matúš 3:2, 3:7-12).

3. Mala urobiť prechod medzi obdobím zákona a prorokov a obdobím evanjelia Ježiša Krista, ktoré podľa Marka 1:1-4 začalo práve Jánovým vystúpením. Tento cieľ v ďalšom texte bližšie nerozvídzame, ale usudzujeme naň hlavne zo skutočnosti, že rovnako ako Ján krstil i Ježiš (i keď Ježiš sám nekrstil, ale jeho učenci; Ján 3:22-26, 4:1-2; išlo pritom o ten istý krst, akým krstil Ján. Istú dobu krstili Ján a Ježiš súbežne). Po uväznení Jána Ježiš odišiel z Nazareta do Galiley pohanov, aby sa naplnilo to, čo bolo povedané skrze proroka Izaiáša (Matúš 4:12-16) a kázal *evanjelium kráľovstva Božieho a hovoril: Naplnil sa čas, a priblížilo sa kráľovstvo Božie! Čiňte pokánie a verte v evanjelium!* (Marek 1:14-15). Paralelný text uvádza: „A keď počul Ježiš, že je Ján vydaný, odišiel do Galiley... začal Ježiš hlásať a hovoriť: Čiňte pokánie! Lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo.“

(Matúš 4:12 a 16). Písmo hovorí, že až po uväznení Jána a po odchode do Galiley začal Ježiš hlásať a hovoriť „*Čiňte pokánie a verte v evanjelium!*“ a tiež, že „*išli za ním mnohé zástupy z Galiley, z Desiatmestia, z Jeruzalema, z Judska i zo Zajordánia*“ (Matúš 4:25). Služba Jána Krstiteľa skončila jeho uväznením a sťatím. Ale izraelský ľud už bol pripravený, aby počul evanjelium spasenia z milosti a služba Ježiša Krista sa mohla začať.

Jánov krst nadväzuje na prorocké miesta ako Izaiáš 1:15-16; Ezechiel 36:25-31 a iné, a preto ho treba chápať ako niečo nové v porovnaní s predchádzajúcim ceremoniálnym omývaním/ oplachovaním vodou. Rozdiel je tiež v tom, že Ján krstil druhých ľudí v prorockej moci (Lukáš 1:17) – Ján bol prorok (Lukáš 1:76, 7:28, 20:6) – zatiaľ čo v židovstve dovtedy obrad očistenia uskutočňoval na sebe každý sám (pozri napr. Marek 7:2-5). Tak to bolo údajne aj pri krste prozelytov. Podobnosť Jánovho krstu a krstu prozelytov bola len v tom, že oba krsty boli jednorazové^A.

Vo svojom kázaní a službe Ján kládol na ľudí dve požiadavky: *pokánie a verejné vyznanie hriechov*. Tých, ktorí splnili tieto podmienky, potom Ján krstil v rieke Jordán, čo bolo verejným svedectvom, že robili pokánie zo svojich predchádzajúcich hriechov a že sa rozhodli viesť svätý a spravodlivý život a chcú niesť ovocie pokánia.

V evanjeliu podľa Marka 1:4 je uvedený: „*Ján vystúpil krstiac na púšti a kázuc krst pokánia na odpustenie hriechov*“ – paralelné verše hovoria „*Ja vás krstím vodou na pokánie...*“ (Matúš 3:11) a „*... kázuc krst pokánia na odpustenie hriechov*“ (Lukáš 3:3). V týchto veršoch

sa vo výraze „kážuc krst pokánia **na** odpustenie hriechov“ vo všetkých slovenských prekladoch nachádza predložka „na“. Na tomto mieste v gréckych textoch^H sa ale nachádza predložka „eis“, ktorú Součkov slovník^I prekladá ako „do“, „k“, „na“, „až do“. Podľa Strongovho slovníka^I sa predložka „eis“ (má číslo G1519) do angličtiny prekladá ako „to“ (k, na, do) alebo „into“ (do, v, na), pričom predložka „eis“ *poukazuje na dosiahnutý alebo stanovený cieľ*. S prihliadnutím k tomuto významu gréckej predložky „eis“, jej možným prekladom a kontextom uvedených veršov by správnejší preklad Marka 1:4 znel: „*Ján vystúpil krstiť na púšti a kážuc krst pokánia k odpusteniu hriechov.*“ Rovnako tak by to bolo aj vo verši Matúš 3:11 a Lukáš

3:3. Najlepšie je to vidieť v Matúš 3:11 („... *Ja vás krstím vodou **na** pokánie*“), ktorý by sme mohli čítať nasledovne: „*Ja vás krstím vo vode k pokániu.*“ Jánov krst bol *k pokániu* a *k odpusteniu* hriechov. Ľudia najprv robili pokánia a potom „**k tomu** Ján pripojil“ ich krst *vo vode*^L – ponoril ich pod vodu. Je dôležité ujasniť si a zapamätať význam predložky „k“ a význam jej použitia so slovesom „krstiť“.

Koniec koncov aj slovenský preklad s predložkou „na“ vo výraze „kážuc krst pokánia **na** odpustenie hriechov“ znamená to isté, ak verš čítame v kontexte toho, o čo pri Jánovom krste išlo – hriechy môže odpustiť len Boh, nie človek (Marek 2:7). Ponorením pod vodu ani iným skutkom či obradom sa hriechy

neodpúšťajú – a to by malo postačovať k pochopeniu toho, že sa hriechy neodpúšťali ani Jánovým krstom. Potom výrazy „*Ja vás krstím vodou na pokánie*“ a „*kážuc krst pokáania na odpustenie hriechov*“ znamenajú, že ľudia robili pokánie a „*na dôkaz toho*“ (že pokánie urobili) ich Ján krstil vo vode.

Boh odpúšťal hriechy aj v starozákonnej dobe tým, ktorí činili pokánie. Dôkazom toho je kráľ Dávid, ktorý sa dopustil cudzoložstva s Batšebou. Cudzoložstvo sa nedalo odpustiť prinesením obete, lebo podľa obetného systému zaň neexistovala obeť. Cudzoložstvo sa malo trestať smrťou ukameňovaním! Ale Dávid v žalme 32 uvádza, že vyznal svoj hriech Bohu a raduje sa z odpustenia hriechu (verše 5 a 11). To isté vidíme aj v príbehu o farizejovi a publikánovi opísanom v Lukášovi 18:10-14 – publikán sa kajal a odišiel domov ospravedlnený. Podobne o dôležitosti pokáania hovorí aj Lukáš 13:1-5.

Ján kázal pokánie a verejné vyznávanie hriechov. Viedol ľudí k tomu, aby pred Bohom uznávali svoju hriešnosť a verejne ju vyznávali. Jánov krst neznamenal to, žeby sa týmto ponorením pod vodu dosahovalo odpustenie hriechov. Dá sa to pochopiť priamo z Jánových slov. Keď k nemu prichádzali farizeji a saduceji, požadoval od nich, aby sa preukázali ovocím pokáania (Matúš 3:7-8), teda tým, že ich činy dokazujú, že robili pokánie, a ich životy sa skutočne zmenili. Toto malo byť viditeľné ešte pred tým, ako ich pokrstil vo vode. Jánov *krst vo vode k pokáaniu a odpusteniu hriechov* slúžil ako verejné potvrdenie toho, že krstenec už robil pokánie a došlo u neho k vnútornej preмене, ktorá súvisí s pokáním. Bol to teda

zo strany ľudí verejný akt ako svedectvo verejného vyznania hriechov a znamenie vnútorného pokáania a z Božej strany^F odpustenie vyznaných hriechov. Zachariášovo proroctvo o službe jeho syna Jána sa naplnilo (Lukáš 1:77) – ľud dostal *známosť spasenia záležajúceho v odpustení ich hriechov*.

Ján sám považoval tento krst za niečo dočasné. Hlásal: „*Ja som vás pokrstil vodou, ale on [Ježiš] vás bude krstiť Svätým Duchom.*“ (Marek 1:8).

Ako sme uviedli vyššie, jedným zo základných cieľov Jánovej služby bolo ohlasovanie prichádzajúceho Božieho kráľovstva, a tým zároveň aj Božieho súdu nad Izraelom. Upozorňoval, že človeka pred týmto súdom nezachráni ani príslušnosť k fyzickému Abrahámovmu potomstvu, ale môže ho zachrániť pokánie a odvrátenie sa od zlých ciest: „*Čiňte pokánie! Lebo sa priblížilo nebeské kráľovstvo. ... Vreteničie plemä, ktože vám ukázal, aby ste utiekli budúcemu hnevu? Neste teda ovocie, hodné pokáania, a nedomnievajte sa, že môžete v sebe hovoriť: Ved' otca máme Abraháma! Lebo vám hovorím, že Boh môže z týchto kameňov vzbudiť Abrahámovi deti. A už aj je sekera priložená na koreň stromov; každý teda strom, ktorý nenesie dobrého ovocia, sa vytína a hádza na oheň.*“ (Matúš 3:2 a 7-10).

Záverčné zhrnutie

Jánov krst v biblickom zmysle je spojený s pokáním krstenca a s odpustením jeho hriechov. Symbolizuje obe tieto skutočnosti. Teologicky môžeme *Jánov krst* (v prenesenom význame tohto slova) chápať ako zjednotenie alebo stotožnenie stúpcov tohto krstu s Já-

novou zvestou o pokání a odpustení hriechov a prichádzajúcom nebeskom kráľovstve. Jánov krst sám osebe (ako obrad) nepôsobí odpustenie hriechov. Tí, čo boli Jánom pokrstení, ani nevytvárali žiadne zvláštne spoločenstvo, ale sa stotožnili s Jánovou zvestou a naplnili ju (pozri Zachariášovo proroctvo; Matúš 3:2; Ján 1:23-52) podobne ako Židia po prechode Červeným morom, ktorí boli „pokrstení“ v Mojžiša, čiže zjednotení s Mojžišom, poddali sa (boli daní) pod jeho vedenie, pod Božie vedenie v osobe Mojžiša (1. Korinským 10:1-2 a 2. Mojžišova 14:11-12 a 31), hoci pred prechodom cez more sa proti Mojžišovi búrili.

Porozumieť Jánovmu krstu je dôležité aj preto, lebo výraz „pokrstiť k/ku“ alebo „do“ či „v/vo“ sa vyskytuje aj pri ďalších typoch krstov. Aj pri iných krstoch treba tomuto spojeniu rozumieť

a chápať ho rovnako ako pri Jánovom krste. Ján *krstil vodou*, tak uvádzajú slovenské preklady. Výraz *krstiť vodou* treba na základe gréckeho originálu chápať doslovne ako *krst vo vode* (doslovne *ponorenie do vody*), ako na to upozorňuje aj Pavlík vo svojom preklade Nového zákona v poznámke a) k veršu Matúš 3:11^L.

K Jánovmu krstu je potrebné ešte poznamenať, že tí, ktorí sa mu podrobili, nedosiahli stav trvalého vnútorného pokoja a víťazstva nad hriechom. To sa stane až vtedy, keď uveríme v evanjelium Ježiša Krista a dosiahneme spasenie z milosti, ktoré najprv začal oznamovať Pán a neskôr, po oslávení Ježiša Krista vzatím na nebo a zoslaním Svätého Duha na Letnice, ho ďalej zvestovali jeho apoštoli a učenci (Židom 2:3 a Skutky apoštolov).

Drahoslav Vajda

Zoznam použitej a odporúčanej literatúry:

- ^A *Teologický slovník k Novej zmluve* (editor Gerhard Friedrich), vybral a preložil Ján Grešo, zv. VI, heslo VI-727 PROSÉLYTOS (prozelyta), Cirkevné nakladateľstvo Bratislava 1990.
- ^B *Teologický slovník k Novej zmluve* (editor Gerhard Friedrich), vybral a preložil Ján Grešo, zv. I, heslo I-534, Cirkevné nakladateľstvo Bratislava 1990.
- ^C Adolf Novotný, *Biblický slovník*, Kalich – Česká biblická společnost 1992, heslo: *Jan a Křest*, ISBN 80-7017-528-1
- ^D Bruce Milne: *Skúmanie pravdy*, Návrat 1992, Praha, ISBN 80-85495-10-4
- ^E Charles C. Ryrie: *Základy teológie*, Biblos, Trinec 1994, ISBN 80-900240-6-8
- ^F Derek Prince: *Od Jordánu k Letnicím*, Pásmo ZÁKLADY – Kniha III
- ^H Kurt Aland a kol.: *The Greek New Testament*, 3. rev. vydanie, Stuttgart 1983, ISBN 3 438 051 113 3
- ^I Josef B. Souček: *Řecko-český slovník k Novému zákonu*, Kalich, Praha 1987
- ^J *e-Sword...* – internetová počítačová aplikácia
- ^K *Interlinear Scripture Analyzer* (basic) – internetová počítačová aplikácia
- ^L Miloš Pavlík: *Nový zákon*, Pavlík Records, Tvrdošín 1998, ISBN 80 967917-4-5

Z Galiley k Jordánu

Čo Písmo učí o krstoch

Vtedy prišiel Ježiš z Galiley k Jordánu k Jánovi, aby sa mu dal pokrstiť.

Matúš 3:13 (ECAV)

(Štúdia o účele a význame krstu Ježiša v rieke Jordán)

Hoci bol Ježiš Jánom Krstiteľom pokrstený v Jordáne rovnako ako ostatní, ktorí k Jánovi prichádzali, účel a zmysel jeho krstu nebol ten istý. Ako sme uviedli v predchádzajúcom článku o Jánovom krste, Ján kládol na ľudí dve požiadavky: *pokánie a verejné vyznanie hriechov*. Ježiš Kristus však nemal hriech (Židom 4:15) a nikdy ani žiaden hriech neurobil, a preto nepotreboval vyznávať žiadne hriechy ani činiť pokánie. Toto je základná pravda zjavená celým Písmom a pre nás je to pevný bod, z ktorého pri štúdiu Ježišovho krstu v Jordáne budeme vychádzať. Práve kvôli Ježišovej bezhriešnosti mal jeho krst v Jordáne určite iný význam a účel a nepodobal sa krstu k pokániu, akým Ján krstil ostatných. Tieto skutočnosti musíme mať pri nasledovnom štúdiu na pamäti a neustále im musíme venovať pozornosť.

O účele Jánovho krstu hovoria proroctvá týkajúce sa priamo osoby Jána Krstiteľa. Opäť pripomíname proroctvo Malachiáša (3:1) a predovšetkým proroctvo Zachariáša, Jánovho otca (Lukáš 1:67-80). Podľa nich bolo cieľom Jánovej služby a jeho krstu *ísť pred tvárou Pánovou pripraviť jeho cesty, dať jeho ľudu známosť spásenia, záležajúceho v odpustení ich hriechov* (Lukáš 1:66-67). Vďaka Jánovej službe izraelský ľud dostal známosť o spasení cestou pokánie a odpustenia hriechov (pozri predchádzajúci článok *Jánov krst*).

Ján Krstiteľ určite dobre poznal proroctvo svojho otca Zachariáša (Lukáš 1:67-79). Určite mu rozprávala aj jeho matka Alžbeta o udalosti, keď ju prišla navštíviť tehotná Mária (Lukáš 1:41-43). Poznanie sa v tých časoch odovzdávalo predovšetkým ústnym podaním. Otcovia (rodičia) rozprávali svojim deťom o Hospodinových skutkoch a odovzdávali im Božie slovo – slovo už zapísané a aj to,

ktoré prichádzalo skrze Božích služobníkov, prorokov. Ján vedel, že prichádza zaslúbený Mesiáš a že je jeho úlohou, aby mu pripravil cesty (Lukáš 1:76).

V prvých troch evanjeliách evanjelisti opisujú krst Ježiša v Jordáne ako faktickú udalosť (Matúš 3:13; Marek 1:9-11; Lukáš 3:21-22). V evanjeliu podľa Jána v 1. kapitole a veršoch 29-34 sa priamo píše už aj o účele krstu Ježiša. Keď Ján Krstiteľ vydával svedectvo o Ježišovi, okrem iného povedal: *„A ja som ho neznal, ale aby bol zjavený Izraelovi, preto som ja prišiel krstiac vodou.“*

Ján vedel, že Mesiáš je už tu, lebo jeho (Jánova) služba sa už začala (Matúš 3:1), ale zo začiatku nevedel, kto je Mesiáš. Bolo mu však oznámené, ako ho rozpozna: *„... ale ten, ktorý ma poslal krstiť vodou, ten mi povedal: Na koho uvidíš zostupovať Ducha, a že zostáva na ňom, to je ten, ktorý krstí Svätým Duchom.“* (Ján 1:33). A toto Ján uvidel

po tom, ako pokrstil Ježiša v Jordáne. „A Ján svedčil a hovoril: *Videl som Ducha, zostupujúceho z neba ako čo by holubicu, a zostal na ňom.*“ (Ján 1:32). Svätý Duch zostúpil z neba na Ježiša v podobe holubice a z neba bolo počuť hlas: „... *Toto je ten môj milovaný Syn, v ktorom sa mi zalúbilo.*“ (Matúš 3:16-17). A tak až podľa tohto Ján vedel, že Ježiš, jeho príbuzný podľa tela, je tým zaslúbeným Mesiášom. Spoznal, že Ježiš je Boží Syn („*A ja som videl a svedčil, že to je ten Syn Boží.*“ – Ján 1:34) a Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta (Ján 1:26-36).

Tiež sa domnievame, že Ján poznal aj príbeh o úteku do Egypta, keď sa Jozefovi vo sne zjavil anjel a napomenul ho, aby vzal dieťaťko i jeho matku a odišiel s nimi do Egypta, aby ušiel pred Herodesovým hnevom („... *anjel Pánov sa ukázal vo sne Jozefovi a povedal mu: Vstaň a vezmi so sebou dieťaťko i jeho matku a uteč do Egypta a buď tam, dokiaľ ti nepoviem! Lebo Herodes bude hľadať dieťaťko, aby ho zahubil. A on vstal a vzal so sebou dieťaťko i jeho matku, v noci, a ušiel do Egypta*“, Matúš 2:13-14). Slová Hozeášovho proroctva („... *z Egypta som povolal svojho syna*“, Hozeáš 11:1; Matúš 2:15) spolu s tým, čo videl a počul pri krste Ježiša v Jordáne, boli dostatočným, jasným a zrozumiteľným zjavením o tom, kto je Ježiš.

Mesiáš mal byť identifikovaný (rozpoznaný) pri Jánovom krste. Tak sa aj stalo! Krstom v Jordáne bol zjavený a identifikovaný Mesiáš. Je ním Ježiš, Boží Syn – a ako sa myslelo, syn Jozefa (Lukáš 3:23). Zostúpenie Ducha v podobe holubice na Ježiša pri jeho krste v Jordáne, hlas z neba a Jánovo svedectvo o nich mali byť pre izraelský ľud dôležitým a dostatočným znamením,

lebo cez ne im Boh oznámil a zjavil, kto je ten zaslúbený a starozákonnými proroctvami ohlasovaný Mesiáš. Ján po krste označil Ježiša pomenovaním *Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta* (Ján 1:29 a 36), čo je vlastne zhrnutie proroctva o Mesiášovi z 53. kapitoly Izaiáša. Aj slová „*Ja vás krstím vodou, ale ide... ten vás bude krstiť Svätým Duchom a ohňom; ktorého vejačka je v jeho ruke, a prečistí svoje humno a zhromaždí pšenicu do svojej obilnice, ale plevy bude páliť neuhasiteľným ohňom.*“ (Lukáš 3:16-17) a „... *to je ten Syn Boží*“ (Ján 1:34) svedčia o tom, že si plne uvedomoval, kto je Ježiš, ktorý k nemu sám prišiel, aby sa dal pokrstiť. Na základe Jánovho svedectva ako prví v Ježiša uverili jeho dvaja učeníci (Ján 1:37) a oznámili to aj ďalším, ktorí sa potom tiež stali jeho učeníkmi (Ján 1:37-52).

Ako sme napísali vyššie, Ján Krstiteľ pravdu o Ježišovom pôvode, jeho narodení a živote určite dobre poznal už pred krstom (Lukáš 1:39-56), a preto, keď videl, že Ježiš prichádza k nemu, aby ho pokrstil, bránil mu v tom: „*Ale Ján mu veľmi bránil a hovoril: Mne je treba, aby som bol pokrstený od teba, a ty ideš ku mne?*“ (Matúš 3:14). Ježiš mu na to odpovedal: „... *Nechaj to teraz! Lebo tak sa nám sluší naplniť všetku spravodlivosť. Povolil mu teda.*“ (verš 15, evanjelický preklad). V tejto jeho odpovedi budeme hľadať ďalší význam a účel krstu Ježiša v Jordáne.

Slová „*Nechaj to teraz!*“ (podľa anglickému prekladu kráľa Jakuba^A a aplikácie *Interlinear Scripture Analyzer*^B) znamenajú: „Nechaj teraz, aby sa tak stalo“ alebo „Teraz strp, znes, povol“ (pozri poznámku G) k veršu Matúš 3:15 v preklade Pavlíka^C). Akoby Jánovi pove-

dal: „Teraz nejde o teba. Teraz neriešime teba, ale ide o niečo iné a dôležitejšie.“ A o čo ide, objasňuje ďalšia časť jeho odpovede: *Lebo tak sa nám sluší naplniť všetku spravodlivosť.* Podľa biblických učiteľov doslovnejší preklad je „*doplniť celú spravodlivosť*“⁹.

Aký je zmysel Ježišových slov „*tak sa nám sluší*“ a „*naplniť všetku spravodlivosť*“? Čo znamenajú slová *tak sa nám sluší*? A o akej spravodlivosti je tu reč?

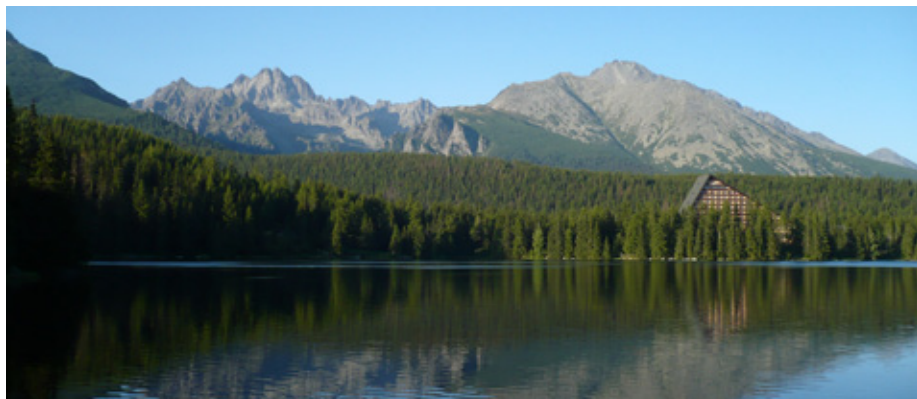
Slová *tak, takto* znamenajú *takýmto spôsobom*. Toto je spôsob, ako máme *naplniť* alebo *doplniť*, alebo aj „skompletizovať“ spravodlivosť: „Ja sa mám dať tebou „pokrstiť“ čiže „ponoriť“ a ty máš tento akt so mnou uskutočniť.“ Počnúc Jánovým krstom nikto nekrstí (*neponára*) sám seba. Krst na krstencovi uskutočňuje vždy iný človek. Pri všetkých novozákonných krstoch, na rozdiel napr. od krstu prozelytov (prozelyti sa pod vodu ponorili sami), je vždy niekto, kto je „krstiteľ“, kto je činiteľom krstu (*ponorenia, zjednotenia*).

Výraz *tak sa nám sluší* môže chápať doslovne⁹: ide o niečo, čo je *potrebné urobiť, čo sa má urobiť*. Je to niečo, čo sa má urobiť s perspektívou

budúcich vecí. Je to niečo, čo určil, stanovil Boh. A keď nazrieme do ďalších novozákonných písem, pochopíme, že tí, ktorí v budúcnosti budú nasledovať Ježiša Krista, majú urobiť tak, ako urobil Ježiš: Verejne *sa dať pokrstiť (ponoriť)* spôsobom „*vojst' do vody a vyjsť z nej*“ (Matúš 3:16). Ježiš tu uviedol príklad pre svojich nasledovníkov.

Ježiš bol v Jordáne *pokrstený* doslovne, a tým bol daný technický spôsob krstu jeho nasledovníkov a vzor. Vzor je v tom, že tí, ktorí v Krista uveria, k spravodlivosti, ktorú dostanú pripočítaním z viery v evanjelium Ježiša Krista, majú pridať aj verejné svedectvo, a to svedectvo krstom vo vode (viac v ďalších článkoch o krste).

Plný význam krstu Ježiša v Jordáne je ukázaný/daný aj v prenesenom (metaforickom) význame slova *krst*. V prenesenom zmysle, a môžeme to otvorene a smelo povedať, bol Ježiš týmto krstom ako viditeľným fyzickým aktom stotožnený, zjednotený, identifikovaný so všetkými prorockými o Mesiášovi. Všetky prorocké o Mesiášovi sa pri jeho krste v Jordáne jednoznačne vzťahli výlučne na neho, a nie na nie-

koho iného. Písmo to jasne potvrdzuje slovami Petra, ktoré hovoril Židom zhromaždeným na Letnice: „*A nieto v inom nikom spasenia, lebo ani nieto iného mena pod nebom, ktoré by bolo bývalo dané niekomu medzi ľuďmi, v ktorom by sme mali byť spasení.*“ (Skutky 4:12). Apoštol Pavol napísal Timoteovi: „*Lebo je jeden Boh, jeden aj prostredník Boha a ľudí, človek Kristus Ježiš*“ (1. Timoteovi 2:5). Krst Ježiša Krista bol jedinečný, dôležitý a v tých dňoch významný pre Židov, dnes je významný pre nás a aj pre všetky budúce pokolenia.

Krstom v Jordáne bol viditeľne a jednoznačne, raz a navždy zjavený Spasiteľ, a tým je Ježiš Kristus z Nazareta, a nie je ním a ani nebude nikto iný. A to je jeden z významov Ježišovho krstu v Jordáne. Jánov krst Ježiša v Jordáne zjavil, kto je tým starozákonnými prorockými zaslúbeným Mesiášom. Zaslúbený Mesiáš bol a je raz a navždy zjavený iba prostredníctvom Jánovho krstu a nebol ním nikto iný iba Ježiš Kristus z Nazareta (Matúš 2:23), ktorý k Jordánu prišiel z Galiley.

Ján bol prorok, slúžil v prorockej moci, ktorá mu bola daná Bohom. Ježiš prišiel slúžiť na túto zem z Otcovho poverenia a aj do služby bol uvedený Bohom. Toto bolo zjavené a viditeľné po tom, ako sa dal Jánom pokrstiť, čím obaja naplnili, presnejšie doplnili, všetku spravodlivosť. Ján tým, že splnil úlohu krstiteľa, a Ježiš tým, že prišiel k Jordánu, aby sa dal Jánom pokrstiť. Keď Ježiš vystúpil z vody Jordánu, keď sa už uskutočnil jeho krst, potom „... *hľa, otvorili sa mu nebesia, a videl Ducha Božieho, ktorý zostupoval akoby holubica a prichádzal na neho. A hľa, bolo počuť hlas z nebies,*

ktorý hovoril: Toto je ten môj milovaný Syn, v ktorom sa mi zalúbilo.“ (Matúš 3:16-17). A videli to a počuli aj ostatní prítomní. Otec potvrdil poslušnosť (a spravodlivosť) svojho Syna, a tak to bolo aj neskôr „na hore premenenia“ (Lukáš 9:35). Krstom v Jordáne a následným 40-dňovým pobytom v pôste na púšti (Marek 1:12-15) začala služba nášho Pána Ježiša Krista, ktorá sa stala očividnou po jeho odchode do Galiley, kam odišiel po uväznení Jána (pozri Matúš 4:25 a predchádzajúci článok *Jánov krst*).

Výraz *naplniť všetku spravodlivosť* môžeme teda chápať dvoma spôsobmi. Jednak pohľadom na starozákonné prorocktvá – teda hľadiac dozadu (rozvedené v ďalších odsekoch). Alebo pohľadom upretým dopredu, a to v tom zmysle, že všetci, ktorí v budúcnosti uveria v evanjelium Ježiša Krista, sa stanú spravodliví pripočítanou spravodlivosťou Ježiša Krista. O tejto spravodlivosti majú vydať verejné svedectvo krstom vo vode tak, ako to urobil Ježiš v rieke Jordán (predchádzajúci odsek).

Jeden účel Jánovho krstu, o ktorom sme doteraz písali, teda bol: Zjaviť v Izraelovi prítomnosť Mesiáša. Mesiáša starozákonní proroci opisovali aj ako Spravodlivého. Je to meno, pod ktorým má byť známy Izraelovi. Židia podľa prorociet vedeli, že Mesiáš bude dokonale spravodlivý. Hoci nemal žiaden hriech, i tak sa dal Jánom pokrstiť. Svedčí to o jeho spravodlivosti, ktorá bola vyjadrená aj touto poslušnosťou. Poslušnosť je vlastnosť spravodlivých. (*Nechaj to teraz! „Lebo tak sa nám sluší“ naplniť všetku spravodlivosť. Povolil mu teda. –*

Matúš 3:15.) Poslušnosť a podriadenosť Otcovi vidíme v službe nášho Pána od samého začiatku.

Písma zjavujú veľa o Božej spravodlivosti. Ježiš bol spravodlivý. Pripomenieme si to niekoľkými veršami. Hovorí o tom sám Pán Ježiš („... o spravodlivosti, že idem k svojmu Otcovi...“, Ján 16:10 – a k Bohu majú prístup iba tí, ktorí sú spravodliví vo svojej podstate). Svedčí o tom aj skutočnosť jeho vzkriesenia a nanebovzatia. Hovorí o tom apoštol Peter („Ale vy ste zapreli toho Svätého a Spravodlivého...“, Skutky 3:14). Hovorí o tom Štefan („Ktoréhože z prorokov neprenasledovali vaši otcovia? A pobili tých, ktorí predzvestovali o príchode toho Spravodlivého, ktorého ste sa vy teraz stali zradcami a vrahmi“, Skutky 7:52). Hovorí o tom apoštol Pavol („pretože ustanovil deň, v ktorom bude súdiť celý svet v spravodlivosti v osobe muža, ktorého určil nato, a podáva všetkým ľuďom vieru vzkriesiac ho z mŕtvych“, Skutky 17:31). Hovorí o tom učeník

menom Ananiáš („... Boh našich otcov si ťa vopred vyvolil, aby si poznal jeho vôľu a videl toho Spravodlivého a počul hlas z jeho úst“, Skutky 22:14). Ďalej o tom hovoria verše Rímskym 1:17, 2:5, 3:5+21-22+25-26, 10:3; 2. Korintským 5:21, 9:9; Filipským 3:9; 2. Tesalonickým 1:5-6; 2. Timoteovi 4:8; Židom 1:9 („Miloval si spravodlivosť a nenávidel si nepravosť...“); Jakub 1:20; 1. Petrov 2:23, 3:18; 2. Petrov 1:1; 1. Jánov 1:9, 2:1, 2:29, 3:7; Zjavenie 15:3-4, 16:5, 19:11. Spravodlivosť bola trvalý stav Ježišovho srdca a celej jeho bytosti – jeho myšlienok, slov a činov.

Krst Pána Ježiša Krista bol jedinečný. Nikto iný taký krst neabsolvoval. Okrem toho, čo sme uviedli vyššie, jedinečný bol aj v tom, že sa ním začalo obdobie očividného napĺňania zaslúbení daných Abrahámovi. Abrahám veril Božím zaslúbeniam a očakával, že raz príde zaslúbené semeno. To sa aj stalo a stalo sa to zrejším všetkým ľuďom, ako čítame v Simeonovom proroctve:

Lebo moje oči videli Tvoje spasenie, ktoré si pripravil pred tvárou všetkých ľudí: ako svetlo, ktoré sa zjaví pohanom a oslávi Tvoj ľud izraelský.

Lukáš 2:30-32 (evanjelický preklad)

A stalo sa to zrejším aj Abrahámovi tak, ako to raz Ježiš povedal Židom:

Váš otec Abrahám sa veselil, že uvidí môj deň; i videl a radoval sa.
Ján 8:56 (evanjelický preklad)

Drahoslav Vajda

Zoznam použitej a odporúčanej literatúry:

^A e-Sword... – internetová počítačová aplikácia

^B Interlinear Scripture Analyzer (basic) – internetová počítačová aplikácia

^C Miloš Pavlík: *Nový zákon*, Pavlík Records, Tvrdošín 1998, ISBN 80 967917 4 5

^D Derek Prince: *Od Jordánu k Letnicím*, Písmo ZÁKLADY – Kniha III

Zjavenie Jána

Úvod

*Zjavenie Ježiša Krista, ktorému dal Boh, aby ukázal svojim sluhom,
čo sa musí udiat' onedlho...*

Zjavenie 1:1

Keď si prečítame prvý verš z knihy Zjavenie Jána, možno zažijeme isté prekvapenie, lebo sa v ňom píše, že ide o *zjavenie Ježiša Krista*, zatiaľ čo podľa názvu knihy ide o *zjavenie Jána*.

V pomenovaní knihy *Zjavenie Jána* sa odráža to, čo je zjavné zo samotného textu knihy, a totiž, že ľudský autor tejto knihy sa volá Ján, čo sa dozvedáme z veršov 1, 4 a 9 prvej kapitoly i verša 22:8. Tento Ján je ďalej v prvej kapitole opísaný ako sluha či služobník a dozvedáme sa tiež, že videnia a zjavenia zapísané v tejto knihe dostával na ostrove Patmos, ktorý sa nachádza v Egejskom mori. A keďže táto kniha obsahuje prorockvá (pozri verš 3), potom naisto môžeme povedať, že tento Ján bol aj prorokom. Otázkou je, či môžeme tohto ľudského autora ďalej nejako bližšie identifikovať a zistiť napríklad, či bol súčasťou apoštolskej skupiny, alebo nie. Ako autor tohto článku sa hlásim k historickej línii, ktorá začína už v druhom storočí po Kristovi, keď rôzne významné osobnosti raného kresťanstva bez akejkol'vek námahy či váhania prisúdili autorstvo tejto knihy apoštolovi Jánovi, jednému z dvoch synov Zebedeja (Matúš 4:21). Prisúdenie autorstva apoštolovi Jánovi (podľa nášho presvedčenia ide skôr o rozpoznanie), ktoré sa objavuje prakticky súčasne s tým, ako sa samotná kniha začala rozširovať vo vtedajšom svete, neskôr čelilo aj rôznym skúškam

a úskaliam a dodnes aj po storočiach ho zastáva väčšina biblických kresťanov po celom svete. Tol'ko k otázke ľudského autora tejto knihy, pričom navždy bude platiť, že Božie autorstvo prevyšuje to ľudské a v konečnom dôsledku rozhodujúcou je skutočnosť, že celý tento spis je pravdivým a verným Božím slovom.

Slovo *zjavenie* je prekladom gréckeho *apokálypsis*. V mnohých jazykoch však existuje i jeho voľnejšia transliterovaná podoba, ktorá má v slovenskom jazyku podobu *apokalypsa* a často sa spája s nejakou katastrofou alebo sériou katastrofických pohrôm. Ale v 1. storočí, v čase, keď spis vznikol, v gréčtine existovali na opis katastrof a pohrôm iné slová. Takým je aj slovo *kataklyzma*, ktoré tiež preniklo do nášho jazyka a ktorým sa opisujú obrovské prírodné katastrofy. Inak práve toto slovo je v Písme použité pri opise celosvetovej potopy z čias Noacha.

Slovo *apokalypsa* obsahovo znamená *odhalenie niečoho, čo bolo skryté, aby to mohlo byť videné a poznané*. Preklad tohto slova do slovenského jazyka slovom *zjavenie* je veľmi dobrý, lebo *poukazuje na odkrytie, odtajnenie, odhalenie či ukázanie niečoho, nejakej*

reality. Služobník Ján zjavenie od Boha dostáva, a preto názov knihy *Zjavenie Jána* poukazuje na to, že on je ten ľudský nástroj, ku ktorému zjavenie prichádza.

Po tomto úvodnom pohľade na postavu Jána a názov knihy sa podme teraz zaoberať jej obsahom. Hneď prvý verš prináša niečo, čo si žiada zastaviť sa a rozmýšľať. Máme tu totiž predstavenú ako hierarchiu všetkého bytia, tak i reťazovitý spôsob, akým Božie zjavenie v tomto prípade k ľuďom prichádza.

Čítame, že ide o zjavenie, ktoré Ježišovi Kristovi dal Boh (*Zjavenie Ježiša Krista, ktoré mu dal Boh...*), aby sa nakoniec dostalo ku všetkým Božím služobníkom, ku všetkým veriacim (... *aby ukázal svojim sluhom, čo sa musí udiat' onedlho, a on pošlúc ho po svojom anjelovi ukázal v znameniach svojmu sluhovi Jánovi*). Cez koľko článkov či stupňov prejde zjavenie, až sa dostane do cieľa určenia, teda k Božím sluhom? Verš ukazuje, že článkov je päť. Prvým je samotný zdroj zjavenia, a tým je Boh Otec. Ten dáva zjavenie svojmu Synovi. Syn ho odovzdáva anjelovi. Od anjela ide k Jánovi, aby sa nakoniec dostalo ku všetkým Božím sluhom.

Všimnime si, že medzi Bohom (zdrojom) a stvorenými bytostami (príjemcami) je prostredník, a tým je Pán Ježiš Kristus. Tento istý verš je cenný aj pre ďalší dôvod – totiž zároveň nám poukazuje na hierarchiu bytia. Zatiaľ čo v reťazci odovzdávania zjavenia je päť článkov, hierarchia bytia je trojstupňová: 1. Boh Otec a Boh Syn, 2. anjeli a 3. ľudia (Ján a ostatní sluhovia).

Pri tejto príležitosti sa pozrime ešte na jeden verš z evanjelií, ktorý ukazuje na rovnakú hierarchiu bytia a podobný

reťazec odovzdávania poznania. Je to verš: „*Ale o tom dni a o tej hodine nevie nikto, ani nebeskí anjeli, ani Syn, iba sám môj Otec.*“ (Matúš 24:36). Pre nás sú oba verše veľmi cenné, lebo vysvetľujú, že realita bytia existuje v istej hierarchii. Aj tu je ukázaná trojstupňová hierarchia bytia: 1. Boh Otec a Syn, 2. anjeli a 3. všetci ľudia. Zároveň v ňom môžeme rozoznať päť článkov či dimenzií poznania: 1. Otec, 2. Syn, 3. anjeli, 4. *nevie nikto* – to by boli všetci ľudia a 5. *teda keď vám povedia* – to by boli učeníci Ježiša Krista (vyššie podľa Matúš 24:1 a 26). Toto má pre pochopenie Božieho zjavenia, všetkého bytia, vesmíru, vzťahu k Bohu a sprostredkujúcej úlohy Pána Ježiša Krista obrovskú cenu.

V súvislosti s týmto veršom (Matúš 24:26) vzniká otázka: *Ako rozumieť tomu, že Ježiš Kristus, Boží Syn, Boh Syn, nevie o tomto dni, o tejto hodine?* Táto otázka je častá a odpoveď na ňu je dôležitá, lebo tento verš sa niekedy prezentuje tak, akoby sa tu popieral fakt, že Ježiš Kristus z Nazareta je svojou podstatou Boh a že je čo do bytia rovnocenný s Bohom Otcom. Výklad tohto verša predložíme v troch líniiach.

Prvá línia. Boží Syn vždy a automaticky pozná všetko smerom k tvorstvu. Boží Syn je večný Prostredník medzi Bohom Otcom a medzi všetkým ostatným, čo existuje. Skrze neho sú stvorenie anjeli, skrze neho prebehlo 6 dní stvorenia. On sám pritom nie je stvorený. On má bytie rovné z Boha Otca a bol od večnosti účastný slávy Boha Otca. Uvedieme dôležité verše Písma pre podporu predchádzajúcich tvrdení.

Skrze neho boli stvorené veky: „*ktorého ustanovil za dediča všetkého, skrže*

ktorého učinil aj veky“ (Židom 1:2). Skrze neho bolo stvorené všetko na nebi i na zemi a všetko, čo je cez neho stvorené, pozná automaticky. V Jánovom evanjeliu je napísané: „a že nepotreboval, aby mu niekto vydal svedectvo o človekovi, lebo on vedel, čo bolo v ktorom človekovi.“ (Ján 2:25) – vedel, čo bolo v ktorom človekovi. Pozná všetko, čo bolo prostredníctvom neho stvorené z toho dôvodu, že to všetko vyšlo z jeho rúk.

„Ale to povedal nato, aby ho skúsil, lebo však on vedel, čo má urobiť.“ (Ján 6:6). V Jánovom evanjeliu je Pán Ježiš opísaný ako ten, ktorý vidí do ľudí a pozná každú realitu. Keď treba zaplatiť chrámový poplatok, tak pošle Petra chytiť rybu, lebo vie, že v nej je peniaz (Matúš 17:27). Všetko dianie mu je známe. „Ale sú niektorí z vás, ktorí neveria. Lebo Ježiš vedel hneď od počiatku, ktorí sú to tí, ktorí neveria, a kto je ten, ktorý ho zradí.“ (Ján 6:64). „Oči ako plameň ohňa“ v Zjavení 6:14 sú oči, ktoré všetko vidia a prenikajú všetkou stvorenou realitou.

Druhá línia. Pýtame sa: *Odkiaľ je plán, čo sa stane s týmto svetom? Kto ho v sebe má?* Je to Boh Otec, ktorý má v sebe plán. Práve takto a nie inak znie biblická odpoveď. Plán nie je z Božieho Syna, je to Otcov plán. „V ňom, v ktorom sme sa stali aj dedičstvom Božím predurčení súc podľa preduloženia toho, ktorý pôsobí všetko podľa rady svojej vôle“ (Efezským 1:11). Pavol v 1. kapitole listu Efezským hovorí o Bohu Otcovi ako o pôvodcovi plánu, potom hovorí o Pánovi Ježišovi, cez ktorého je celý plán stvorenia a vykúpenia zrealizovaný a hovorí o Svätom Duchu, ktorý je v tomto pláne rovnako nezastupiteľný. Musí zapečatiť, musí strážiť dedičstvo.

Má tam nenahraditeľnú úlohu. Nepíše sa – podľa rady Svätého Ducha. Ani sa nehovorí – podľa rady Pána Ježiša. Je to podľa rady Boha Otca a je to Boh Otec, ktorý má v sebe zvrchovaný plán všetkého stvorenia, vykúpenia a diania. Preto Pán Ježiš hovorí slovami: „Všetko mi je vydané od môjho Otca“ (Matúš 11:27). Všetko k nemu prichádza a je mu to zverené od jeho Otca. Tvrdenie *Syn vydáva všetko Otcovi* nedáva zmysel. Hoci je pravda, že Syn Otcovi na koniec odovzdá výsledok všetkej svojej práce (pozri 1. Korintským 15:24), tak počiatkom a základom všetkého toho je, že Otec poveruje Syna – a všetko, čo Syn dostáva, dostáva od Otca. Je to Otec, kto posielal Syna, a nie naopak. Je to Otec, ktorý vložil svoje božské bytie do Syna aktom splodenia vo večnosti, a nie naopak. Odtiaľ je božstvo, ktoré má Pán Ježiš – Syn má božstvo z Boha Otca.

Pomôžme si nasledovnou ilustráciou. Naši synovia či dcéry majú všetky tie schopnosti, ktoré máme my ako ich rodičia. Ja môžem, napríklad, zaskrutkovať skrutku na nejakom zariadení. Môžem sa vyšplhať po lane, môžem sa bicyklovať, môžem šoférovať auto a môžem robiť mnoho ďalších vecí. Pritom nie je nič, čo by môj syn a syn kohokoľvek iného v princípe nemohol urobiť tak isto ako ja alebo iný otec. Vždy je to len otázka toho, ako dorastie do všetkých tých schopností, ktoré má otec. Keď už je každý jeden syn dospelý, principiálne dokáže urobiť úplne rovnaké veci ako jeho otec. Medzi nimi, medzi otcom a synom je rovnosť. Zároveň ale je tu niečo zvláštne. Môjmu synovi musím stále, bez ohľadu na to, že on je ako človek mne rovný, vyjavovať svoju

vôľu. Nie je to tak, že syn si sám určuje svoje veci oddelene a nezávisle od otca.

Z toho, že žijeme v rodine ako otec a syn, vyplýva, že u mňa ako otca sa má objaviť želanie, čo dnes budeme robiť, ako sa do niečoho pustíme, ako vyriešime nejakú situáciu. V tomto vzťahu sa realizuje to, že odo mňa otca sa moja vôľa k môjmu synovi len odovzdáva. To pozná každý rodič na tomto svete.

Pritom sa dá povedať, že Syn pozná Otca od večnosti istým jedinečným spôsobom, ktorého zemská analógia je práve vzťah blízkosti medzi zemskými otcami a zemskými synmi, ako to vidíme v Matúšovi 11:27, kde čítame: „... *Otca nezná nikto, iba Syn...*“. Z druhej strany však platí, že Otec musí Synovi odkryť svoj zvrchovaný plán (pripomeňme si, že sme naše skúmanie naštartovali v Zjavení 1:1) a tiež ho v postupnosti histórie uviesť do všetkých božských skutkov, a to nás privádza k tretej línii.

Tretia línia. Vtelením je Pán Ježiš postavený do pozície toho, kto má zrkadlovo vykonať Otcove skutky na tomto svete a s týmto svetom, čo nadväzuje na Synov podiel na stvorení vesmíru (Ján 1:3). „*Lebo Otec má rád Syna a ukazuje mu všetko, čo sám činí. A ukáže mu ešte i väčšie skutky než tieto, aby ste sa vy divili.*“ (Ján 5:20). Keď Pán Ježiš uzdravoval, kriesil, robil veľké divy, tak to všetko smerovalo k odkazu na zjavenie Synovej rovnosti s Otcom v tom, že konal všetky jeho božské skutky, a to celé bolo zvlášť podčiarknuté uzdravením v sobotu, ako o tom čítame v Jánovi 5.

Boží Syn z večnosti vošiel do času, stal sa jeho súčasťou. Teraz musí v postupnosti času a podľa plánu vykonať skutky, ktoré mu dal Otec. Preto, že jeho

poznanie a vedomie dňa jeho druhého príchodu musí počkať, kým prejde krížom a vzkriesením (v terminológii Židom 2:10 to môžeme označiť za zdokonalenie Syna), tak svojim učeníkom odpovedá: „*Toto nevie ani Syn, ani anjeli, ani nikto z ľudí, iba sám môj Otec.*“

Keď sa však po vzkriesení a príchode k Otcovi lúči so svojimi prikazujúc im, aby neodchádzali z Jeruzalema, učeníci mu dávajú podobnú otázku: „*Pane, či v tomto čase obnovíš Izraelovi kráľovstvo?*“ (Skutky 1:6). Otázka je vyložené časová, pričom učeníci zjavne rátajú s tým, že kráľovstvo bude obnovené. Otázka je len – kedy to bude? Na túto otázku Pán Ježiš už reaguje inak ako v Matúšovi 24. Pán Ježiša už nehovorí „*ani ja to neviem*“. Odpovedá im: „*To nie je vašou vecou zvedieť časy alebo jednotlivé doby, ktoré si Otec uložil vo svojej vlastnej moci*“ (Skutky 1:7).

Len Otec vo svojej rade určil tie časy a Syn ich má od Otca. Syn neurčil deň príchodu, to je Otcovo rozhodnutie. Stále platí to, čo si *Otec uložil v svojej vlastnej moci*. Po ukrižovaní a vzkriesení Pán Ježiš svojim učeníkom jednoducho hovorí: „*to nie je vašou vecou*“ alebo „*to nie je vaša starosť*“. Už nerieši otázku, či on (Syn) to vie, alebo nevie. Už nastal ten moment, kedy mohol vojsť do plnosti toho, čo synovsky od Otca prijíma, čo mu Otec zjavuje. Pred krížom nebolo aktuálne, aby mu bola od Otca zjavená táto stránka jeho poslania. Teraz však už má kríž za sebou a ide vojsť do svojej slávy (Luk 24:16; Ján 17:5).

Toto všetko bolo hodné nášho zastavenia, lebo to, čo je v knihe Zjavenia odhalené, má pôvod v Bohu Otcovi. Potom je to zjavené Božiemu Synovi,

Ježišovi Kristovi. Ten používa svojho anjela k tomu, aby po ňom zjavenie poslal k Jánovi.

Krátko sa ešte dotknime anjela, ktorý v reťazci odovzdávania zjavenia vystupuje. Pozrime sa, či nejaký sprostredkujúci anjel, jeden alebo viacerí, nás bude sprevádzať knihou Zjavenia až do konca. Môžeme povedať „áno, je to tak“, lebo v poslednej kapitole je uvedený: „Ja, Ježiš, som poslal svojho anjela, aby vám toto svedčil po zboroch.“ (Zjavenie 22:16). To vyzerá na anjela z 1. verša. Podľa odkazu zaznačenom pri verši Zjavenie 22:16 sa zdá, že aj brat Roháček to tak chápal, lebo ním odkazuje na verš 1:1.

O niečo skôr, v 10. verši 19. kapitoly je uvedené, že sa Ján chcel klaňať niekomu, komu sa klaňať nesmie. Chcel sa klaňať anjelovi, lebo si podľa všetkého myslel, že s ním hovorí Boh (Zjavenie 19:9). Tento sprostredkujúci anjel sa nejakým spôsobom zúčastňuje celého zjavenia odovzdávaného Jánovi.

Zjavenie, ktoré Ján dostal, sa udialo v znameniach (verš 1). To je pre čitateľov knihy Zjavenia dôležitý signál. Táto kniha bude v niečom veľmi zvláštna. Je odovzdaná v znameniach, a preto je namieste otázka: *Akú realitu si za tými rôznymi opismi treba predstaviť?*

Bibliu prijímame v jej prirodzenom jazyku. Prijímame ju tak, ako k nám prichádza, a tak jej aj veríme. Ale tu máme upozornenie: *Pozor! Táto kniha je podaná v znameniach!* Čiže keď ju budeme chcieť pochopiť, musíme rátať s tým, že opis udalostí, postáv či javov podaných v knihe nebude nutne opisovať realitu. Je to opis v znameniach, v symbolike, čo znamená, že popisy k nám prichádzajú nepriamo cez komu-

nikačný nástroj obrazov. Uvedieme si jeden príklad. Vo veršoch Zjavenie 1:12-16 ide o opis Pána Ježiša Krista. Vo verši 16 je uvedený: „... a z jeho úst vychádzal ostrý dvojsečný meč.“ Čo s týmto opisom urobíme? Máme to brať doslovne tak, ako je to napísané, teda, že v nebi Pán Ježiš chodí a z úst mu vychádza ostrý kus železa nabrúsený na obe strany? Určite nie! Pritom táto stať je v tejto knihe z tých ľahších na pochopenie, avšak sú v nej neskôr aj ťažšie, náročnejšie obrazné opisy.

Ján dostal zjavenie v znameniach a napriek tomu v 3. verši píše: „*Blahoslavený, kto číta a tí, ktorí čujú slová tohto proroctva a ostríhajú to, čo je napísané v ňom...*“ Budeme sa snažiť, najlepšie ako vieme, porozumieť posolstvu tejto knihy.

Zo 4. verša rozumieme, že Jánov list pôjde siedmim konkrétnym zborom, cirkvám, ktoré sú v Ázii a Ján má pre ne typické pranie, požehnanie, pozdrav: „*Ján siedmim zborom, ktoré sú v Ázii: milost' vám a pokoj od toho, ktorý je, ktorý bol a ktorý príde...*“ Kto je ten, ktorý je, ktorý bol a ktorý príde? Pozdrav končí slovami „... a od siedmich duchov, ktorí sú pred jeho trónom.“ Kto sú siedmi duchovia, ktorí sú pred jeho trónom?

Už sme boli upozornení, že zjavenie prichádza v znameniach. Vidíme, že kniha Zjavenia bude naozaj náročná. Nehovorím to ako dôvod na skepsu, ale preto, aby sme nepodcenili námahu, ktorá nás čaká. Nielenže tu máme obrazy, ale ešte k tomu musíme aj pozorne sledovať štruktúru výpovedí. Preskúšajme to teraz. Že je to tak, že opis toho, ktorý je, ktorý bol a ktorý príde, nás láka vziať ho na Pána Ježiša? Lenže k dvom osobám v 4. verši je v 5.

verši pridaná tretia osoba, a tou je Ježiš Kristus: „... a od Ježiša Krista...“.

Pozdrav je teda od troch osôb. Prvá osoba je tá, ktorá je opísaná slovami „*ktorý je, ktorý bol a ktorý príde*“. Druhá osoba je opísaná slovami „*od siedmich duchov, ktorí sú pred jeho trónom*“. Podivuhodná „sedmoosoba“ a od nej je tu pozdrav. Prikláňam sa k názoru a je to moje dlhoročné presvedčenie, že siedmi duchovia sú samotný Svätý Duch. Treťou osobou, od ktorej je pozdrav, je Ježiš Kristus, „*ktorý je verný svedok, prvorodený z mŕtvych a Knieža kráľov zeme. Tomu, ktorý nás zamiloval a umyl nás od*

našich hriechov svojou krvou.“ Všetky tri osoby, ktoré voláme Božia trojica, máme v týchto dvoch veršoch pokope.

Celá Božia trojica je spomenutá v pozdrave siedmim zborom. Na tróne máme Boha Otca. Je tu Svätý Duch, ktorý je tak pozoruhodne opísaný. A je tam priamo aj Pán Ježiš Kristus.

I na tomto príklade vidíme, ako budeme musieť lúskat' pravdu pri štúdiu knihy *Zjavenie Jána* a koľko pozornosti si to bude vyžadovať. Ale cez túto knihu uvidíme viac z Krista, z jeho diela, z jeho osoby, z jeho lásky k nám, a preto to rozhodne stojí za to.

Tento malý úvod ku knihe *Zjavenie Jána* končíme pozdravom, ktorý Ján vtedy poslal siedmim zborom a ktorý je rovnako aktuálny aj pre nás dnes.

Ján siedmim zborom, ktoré sú v Ázii: milosť vám a pokoj od toho, ktorý je, ktorý bol a ktorý príde, a od siedmich duchov, ktorí sú pred jeho trónom, a od Ježiša Krista, ktorý je verný svedok, prvorodený z mŕtvych a Knieža kráľov zeme.

Tomu, ktorý nás zamiloval a umyl nás od našich hriechov svojou krvou a učinil nás kráľmi a kňazmi Bohu a svojmu Otcovi – jemu sláva a sila na veky vekov. Amen.

Zjavenie 1:4-6

Ján Šichula

Zjavenie Jána

Úvod – verše 1:12-20

*Ja som Alfa i Omega, počiatok i koniec, hovorí Pán, Boh,
ktorý je a ktorý bol a ktorý príde, ten Všemohúci.*

Zjavenie 1:8

Keď sa človeka veriaceho v Ježiša Krista opýtame: *Kedy očakávaš, že príde Pán Ježiš?*, tak za samozrejme považujeme, že naozajstný učeník odpovie: „Pán príde skoro.“ Pre takúto odpoveď existujú pádne biblické dôvody. Jeden z nich je odvolanie sa na verš Zjavenie 1:1, alebo hoci aj na verš z konca knihy Zjavenie: „*A hľa, prídem skoro!*“ (Zjavenie 22:6-7).

Veriacich v Spasiteľa Ježiša Krista charakterizuje očakávanie jeho druhého príchodu a tak to má byť. Ako to bolo s očakávaním u tých, ktorým písal Ján v knihe *Zjavenie Jána*? Podľa toho, čo vieme, Ján napísal knihu *Zjavenia* v poslednej dekáde 1. storočia. Vieme, že bol na ostrove Patmos, hovorí to verš 1:9. Z niekoľkých rôznych dôvodov vznik datujeme do roku 95. Patmos je pomerne malý ostrov v Egejskom mori, ktoré obmýva západnú stranu dnešného Turecka. Ostrov sa nachádza relatívne blízko ku všetkým siedmim zborom, ktorým Ján píše listy (2. a 3. kapitola *Zjavenia*). Ján v 9. verši píše, že je spoluúčastník v súžení a na ostrov Patmos sa dostal pre slovo Božie a pre svedectvo Ježiša Krista: „*Ja Ján, i váš brat i spoluúčastník v súžení i v kráľovstve i v trpezlivosti Ježiša Krista, bol som na ostrove, ktorý sa volá Patmos, pre slovo Božie a pre svedectvo Ježiša Krista.*“

Čo vieme o konci 1. storočia? Pre nasledovníkov Ježiša Krista to bolo ťažké obdobie, plné urputného prenasledovania a perzekúcie. Ján podľa všetkého niečo z toho zažil, lebo vraví, že je spoluúčastník na prenasledovaniach, ktorým zrejme čelili aj iní služobníci a cirkev všeobecne.

V odkazoch do 7 zborov sa spomínajú súženia aj prenasledovania. Veľká časť knihy *Zjavenia Jána* hovorí o rôznych súženiach, ktorými učeníci musia prejsť. Do toho celého znie odkaz „*Pane Ježišu, príď skoro!*“ a uistenie „*Pán Ježiš sa vráti skoro.*“ (pozri aj Zjavenie 22:20).

Znamená to všetko, že môžeme očakávať, že Pán Ježiš príde skoro, a to už teraz, v našej generácii? Takto rozmyšľať môžeme naozaj plným právom. Rozmyšľať o Pánovom druhom príchode máme v plnom, úprimnom, naozajstnom a odovzdanom očakávaní. Je v poriadku, že to pred nami hovorili aj ostatné generácie, lebo tým sa napĺňa text Židom 10:37 – „*Lebo ešte málo, máličko, a ten, ktorý má prísť, príde a nebude meškať.*“ V tomto verši máme to biblické skoro krásne priblížené.

Platí na 100 %, že naša generácia môže zažiť príchod Pána Ježiša? Platí! Môžeme ho zažiť a nemáme dôvod túto možnosť zavrhnúť, len musíme akceptovať aj to, že celé generácie pred nami žili v takomto istom očakávaní. A pritom zároveň bojujme so skepsou (ak by nás niekedy prepadla), že Pán nejako váha so svojím príchodom, lebo v skutočnosti je to jeho spasiteľná trpezlivosť, prečo je

tomuto svetu ešte pridávaný čas, kedy ešte mnohí majú byť zachránení, aby sa potom nakoniec definitívne celý Boží plán s týmto svetom vyplnil (pozri 2. Petrov 3:9-10).

V ďalšej časti článku sa zameriame na blok veršov 12 až 20, lebo táto pasáž 1. kapitoly poskytuje krásny portrét Pána Ježiša a je prvým celistvým opisom osláveného Spasiteľa v *Zjavení Jána*. Koncom 1. storočia sa konkrétni ľudia nachádzajú v konkrétnych súženiach, konkrétnych bojoch a oči cirkvi potrebujú byť po celý čas obrátené k Pánovi Ježišovi. „A obrátil som sa, aby som videl hlas, ktorý hovoril so mnou. A keď som sa obrátil, videl som sedem zlatých svietnikov“ (verš 12).

Ján dostáva zjavenie a v tomto zjavení – skôr než sa ukázu konkrétne veci o budúcnosti, o závere vekov a o príchode Pána – je najprv konfrontovaný s tým, kto je Pán Ježiš, pretože Ján i každý jeden kresťan potrebuje byť skalopevne presvedčený a poučený v tom, kto sa tu vlastne zjavuje a kto tu hovorí. Ján ho zazrie vtedy, keď sa obráti a vidí ho uprostred 7 zlatých svietnikov: „a v prostriedku medzi siedmimi svietnikmi som videl podobného Synovi človeka, oblečeného v dlhom rúchu až po nohy a prepásaného na prsiach zlatým pásom.“ (verš 13). Pamätajme, že Ján je vo vytržení ducha (10. verš)! Telom je na zemi, ale duchom je v Božej prítomnosti, pri Kristovi a dostáva nadprirodzené, zázračne zjavené pravdy.

Skúsme teraz preniknúť do zmyslu celej tejto scény, ktorá je doslova z iného sveta. S istotou vieme, že v tomto videní svietniky reprezentujú cirkevné zbory, spoločenstvá kresťanov (verš 20), ktoré sa nachádzajú v 7 mestách: Efez, Smyrna, Pergamon, Tyatíra, Sardy, Filadelfia a La-

odicea (11. verš, geograficky sa všetky tieto mestá nachádzali v dnešnom Turecku). Svietniky tu zastupujú zbory, čiže tu máme učenie o cirkvách, o zboroch. V kázni na hore Pán Ježiš pripomenul, že svietniky sa nepoužívajú na to, aby ich dali pod nádobu alebo pod posteľ. Nikto si nezapáli doma sviečku, aby ju dal pod hrniec alebo pod posteľ. Také konanie predsa nemá zmysel.

V tomto obraze je funkcia zborov, ich úloha či poslanie, spojená s tým, že svietia pre druhých. Svietnik vždy niekomu svieti. Úžitok svietnika vidíme v jeho okolí – a to je úloha cirkvi a zborov po celom svete. Sme tu na to, aby sme svietili pre druhých, aby sme boli svetlom pre ostatných. To je jedna skutočnosť, ktorú tu nachádzame. Či trvá prenasledovanie, alebo nie, zbory sú svietniky. To znamená, že si stále musíme klásť otázku: „Napĺňame toto poslanie? Plníme túto úlohu, ktorou nás Boh poveril?“ Rovnako sa treba pýtať: „Neskĺzli sme vedomky či nevedomky do stavu, že existujeme len sami pre seba?“ Lampa existujúca sama pre seba nemá zmysel. Je určená na to, aby dávala svetlo prostrediu okolo. Ale pozor! Príde prenasledovanie, súženie, ale zbory majú byť aj tak svietniky, lebo to je kľúčový dôvod, prečo vôbec existujú.

Druhé naše zistenie je, že či tu je, alebo nie je prenasledovanie, súženie alebo akékoľvek iné nepriaznivé okolnosti, Pán Ježiš je vždy v strede, uprostred svietnikov. Na čo táto scéna v zjavení poukazuje? Chce povedať, že bez ohľadu na okolnosti je tu niekto, kto je uprostred cirkvi a má dosah na každý zbor. Má s ním nepretržitý kontakt a je mu stále nablízko. Ten niekto nie je nikto iný ako slávne vzkriesený Boží

Syn, ktorého slávu a atribúty tu vidíme v ohromnej šírke i hĺbke.

Muselo byť nesmierne vzácne pre kresťanov 1. storočia toto čítať či počuť a v tomto sa uisťovať, lebo veď tu je odpoveď na volanie: „Kde si Pane? Čo s nami bude? Neopustil si nás?“ Takéto otázky v nás môžu ľahko vzniknúť a pritom ešte ani nemusí ísť o také veľké súženie, aké sa očakáva na konci časov. Raz tu, raz tam sa nejaká konkrétna cirkev môže dostať do silnej turbulencie a zrazu sa takéto otázky valia jedna za druhou. Tento text však poskytuje uistenie, ktoré potrebujeme: Pán je neustále nablízku.

V týchto veršoch je vykreslený aj portrét Pána Ježiša Krista. To, čo je teraz v tomto portréte a na tomto mieste kľúčové, je, že je opísaný na spôsob kráľa. Tak, ako ho vidí Ján, sa obliekajú králi. Zároveň je opísaný ako postava s nadprirodzenými črtami. Jeho vlasy boli biele ako biela vlna. Jeho oči ako plameň ohňa, nohy podobné mosadzi ako rozžeravenej peci a jeho hlas ako hlas mnohých vôd. Čo je toto za opis?

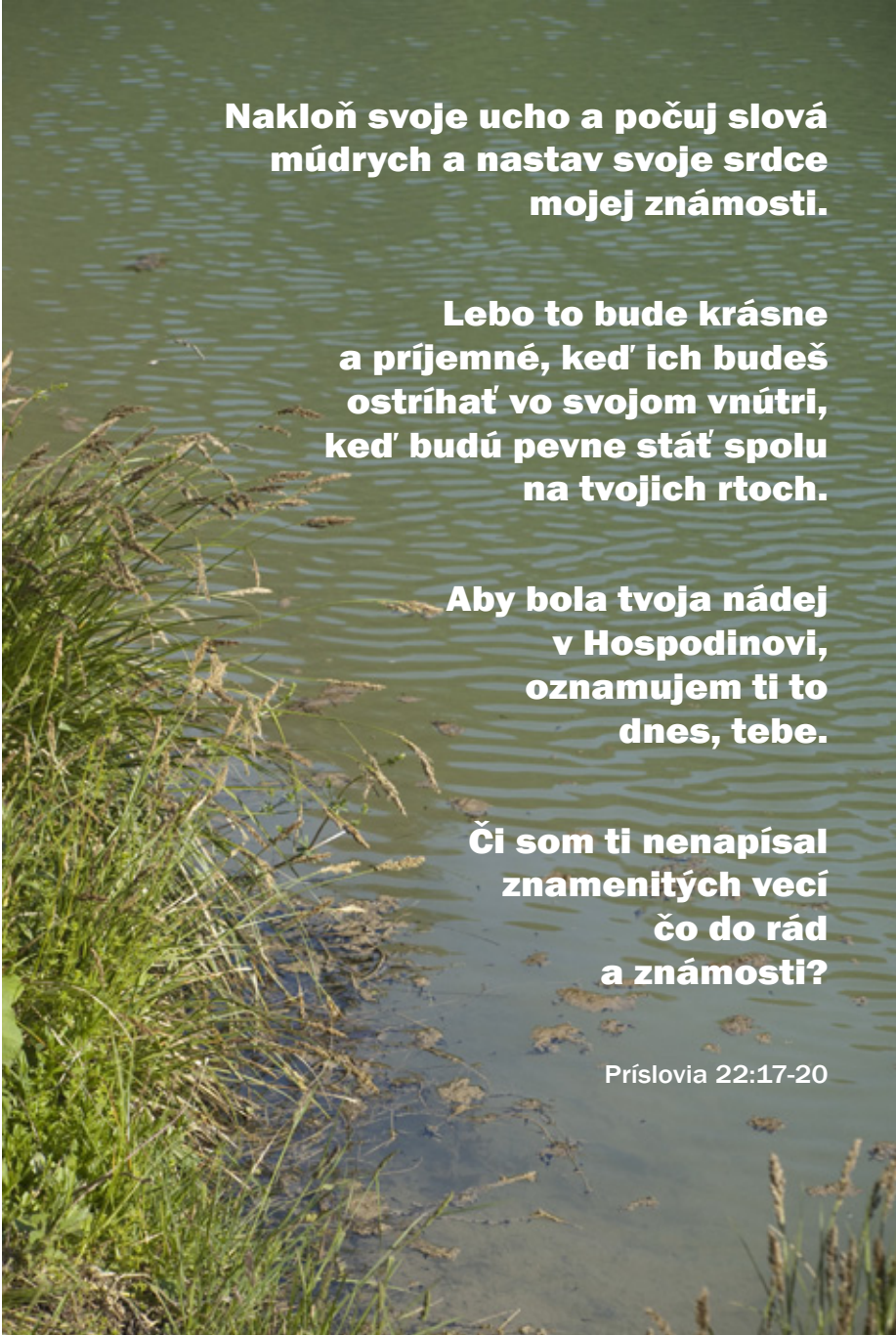
Vieme, že vzkriesený Pán Ježiš má ľudské telo podobné nášmu, ktoré je ale dokonalé, neporušiteľné, oslávené, a zároveň má aj svoju božskú prirodzenosť večného Božieho Syna. V akte vtelenia sa tieto dve prirodzenosti spojili. Vo veršoch 1. kapitoly vidíme nadčasový opis toho, akým spôsobom Pán Ježiš existuje od vzkriesenia až po večnosť. Ale v scénach knihy Zjavenia sa Jánovi bude objavovať v takých podobách ako vo veršoch 13-16. Zjavenie cez svoje jednotlivé prvky opisuje vlastnosti Syna človeka a to, čo všetko Pán Ježiš dokáže. Dozvedáme sa takto, čo všetko je schopný urobiť, keď napr. jeho hlas je ako hlas mnohých vôd.

Písmo tým hovorí, že je to hlas, ktorý človek neprekričí – tento hlas nemôže nikto umlčať. Nikto nemôže povedať „Kristovo slovo nech už zmizne zo scény“. Nezmizne a ani nezoslabne, lebo je to hlas, ktorý sa nedá umlčať.

Opis hovorí, že z jeho úst vychádzal ostrý dvojsečný meč. Božie slovo je kľúčový nástroj, prostredníctvom ktorého s nami Boh koná a tento opis to zdôrazňuje. V liste Židom 4:12-13 sa píše: „*Lebo slovo Božie je živé a účinné a ostrejšie nad každý meč dvojsečný, a prenikajúce až do rozdelenia duše a ducha, kĺbov a špikov a spôsobilé posúdiť myšlienky a mysle srdca. A nieto stvorenia, ktoré by bolo neviditeľné pred ním, ale všetko je nahé a odkryté očiam toho, s ktorým máme do činenia.*“ Z jeho úst ide jeho slovo, a to je ako ostrý dvojsečný meč. To, čo koná v živote učeníkov, je im na osoh, na posvätenie. Podobne, ale v inom zmysle, také bude konanie aj voči nespaseným pri jeho druhom príchode: „*A z jeho úst vychádzal ostrý meč, aby ním bil národy...*“ (Zjavenie 19:15). Jeho slovo bude aj na konci časov účinné a všemocné a vykoná všetko v súde, ktorý príde s ním na konci časov. Môžeme povedať, že kresťan zakúša duchovnú moc Božieho slova už tu a teraz a celý svet i tvorstvo zažijú raz jeho plnú moc vo všetkých jeho podobách pri druhom príchode Pána.

Zjavenie Jána prispieva k pochopeniu posledných udalostí, ale rovnako aj k správne mu chápaniu osoby Krista, jeho postavenia a úlohy. Týmto výkladom prvých veršov knihy Zjavenie sme si chceli pripraviť pôdu k štúdiu odkazov siedmym zborom, ktoré nasledujú v 2. a 3. kapitole.

Ján Šichula

**Nakloň svoje ucho a počuj slová
múdrych a nastav svoje srdce
mojej známosti.**

**Lebo to bude krásne
a príjemné, keď ich budeš
ostríhať vo svojom vnútri,
keď budú pevne stáť spolu
na tvojich rtoch.**

**Aby bola tvoja nádej
v Hospodinovi,
oznamujem ti to
dnes, tebe.**

**Či som ti nenapísal
znamenitých vecí
čo do rád
a známosti?**

Príslovia 22:17-20

Nech zvučí velebenie

*Nech, Pane môj, chvála Ti znie, nech zvučí velebenie.
Ježiš, si víťaz na hriechom i mocou zla, preto Ti patrí česť naveky.*

Narodila som sa na Slovensku 2 mesiace po II. svetovej vojne. Mamička bola grékokatolíčka, otecko rímsky katolík, ale nepraktizovali svoju vieru. Keď som bola v 3. triede základnej školy, otecko sa dostal do baní na Ostravsku. Vtedy ma prihlásili na náboženstvo a absolvovala som aj sväté prijímanie. Nechájala som nič z toho, čo sa na náboženstve hovorilo. Hriechy na spoved' som opísala od spolužiakov. V tom čase bola liturgia vedená v latinčine. Keď mamičku predvolali do školy, aby ma odhlásila z náboženstva z dôvodu nemožnosti získať vyššie vzdelanie, bola som voľná!

Totálna duchovná nevedomosť vládla v mojom živote. Úžasné bolo, že až po obrátení som zistila, že Boh ma chránil a viedol už od môjho narodenia.

Na pedagogickej škole v Krnove som prvýkrát počula o J. A. Komenskom, ktorého diela sme dost' podrobne preberali. Môj stvoriteľ sa takto dotýkal môjho srdca, ale bez účinku.

Po maturite a 6 rokoch práce v Prahe som diaľkovo študovala na PF Univerzity Palackého v Olomouci. Na univerzitu sme chodili okolo kostola. Mala som strach, že štátnicu nezvládnem, a tak som v mysli slúbila: „Bože, ak si, a ja tú skúšku urobím, budem ti slúžiť“. Školu som dokončila, ale na sľub som viacej nemyslela. Spomenula som si naň až po 27 rokoch vtedy, keď som sa obrátila

a uverila v oslobodzujúcu moc nášho Spasiteľa, ktorý aj za mňa zomrel na kríži.

Po otvorení hraníc v roku 1989 som mohla navštíviť svoju 89-ročnú babičku, ktorá žila v zahraničí. Aby som sa naučila anglicky, prešla som do školy, v ktorej pôsobili misionári z Ameriky. Tam som vlastne už po tretíkrát počula slová Pána Ježiša, čítanie z Biblie, chvály a modlitby, kážeň... Ale moja duchovná nevedomosť trvala aj naďalej.

Učila som deti v 1. triede tak, ako mi bolo nariadené. Navštevovala som Cirkev bratskú, neskôr Apoštolskú cirkev, ale všetko prebiehalo bez otvorenia môjho srdca – mechanicky. Pán ma však pripravoval na ten čas, keď som sa mala k nemu obrátiť celým srdcom, celou dušou, celou myslou a celou silou tak, ako je to napísané v Božom slove (Marek 12:29-31).

Jedna veriaca ma pozvala na kurz Alfa, kde sa nachádzali kresťania spolu s hľadajúcimi. Na kurzoch boli spoločné večere, premietanie videokázní a rozhovory. Spočiatku som na stretnutia nemohla prísť, ale keď mi to vyšlo, Pán mi pripravil ukážku mojej hriechnosti. Neverila som, veď som nikoho nezabila a tie drobné priestupky predsa nič neznamenajú! Tak som si zopakovala celú sériu videokázní nanovo od začiatku.

Pán ma viedol v mojej zvedavosti a už ma v návštevách nič nezastavilo.

Prišlo záverečné stretnutie. Vtedy sme sa mali zhromaždiť v miestnosti na to pripravenej. Toto stretnutie sa mi v mysli premieta ako film.

Čakala som na ostatných. Lúče slnka prenikali cez okno. Pri myšlienke „Presadnem si, lebo tu je na mňa veľmi vidno“ sa otvorili dvere a vošli ostatní. Posadali si a vedúci kurzu sa opýtal: „Potrebuje sa niekto za niečo modliť?“ Zo mňa vtedy zrazu vyhrklo: „Za maminu!“ Tesne predtým som v hlave počula tichý príjemný hlas: „Vezmi si vreckovku, budeš plakať!“ Vzoprela som sa mu: „Nebudem, nikdy som neplakala!“ – mala som vtedy ešte tvrdé srdce.

Po mojej odpovedi „Za maminu“ vedúci padol na kolená, začal sa modliť a s ním aj ostatní. Prestala som ľudí vnímať. Zo mňa začali vytekať potoky slz. Nemala som si ich čím utrieť. Utierala

som sa rukami a hanbila som sa čím ďalej tým viac.

Neviem koľko času ubehlo, ale s plačom odchádzalo odo mňa všetko zlé, čo som v sebe roky dusila. Akoby sa pretrhla hrádza priehrady. Náš dobrotivý a láskavý Pán ma očisťoval. Ešte som si to tak neuvedomovala, ale potom, to uľahčenie, tá radosť, ten úžasný čas, to šťastie – to všetko vo mne rezonovalo. Nie hneď som sa zdôverila, bola som šokovaná. Môj otec to vedel prvý. Postupne som odkrývala spôsob môjho obrátenia tým, ktorí chceli počuť.

Pán Boh ma viedol – ako učiteľku a družinárku základnej školy a potom v škôlke – aby som hovorila, ako sa môj Spasiteľ dotkol môjho srdca, otvoril ho, očistil, a tá radosť vo mne pomáhala aj deťom pochopiť Božiu lásku. Bolo to úžasné dielo Pána Ježiša, ktorý ma vždy

po 2 – 3 rokoch posielal na iné miesto pracovať s deťmi, a to aj s tými najmenšími, 3 – 6-ročnými.

Je úžasné vedieť, že On, náš Spasiteľ, sa ponížil a prišiel na zem vytrpieť trest za mňa, aby som bola v jeho rukách tvárny činiteľ jeho vôle a v poslušnosti pomáhala iným, hovorila radostnú zvesť

o tom, že: „*Verné je to slovo a hodno každého prijatia, že Kristus Ježiš prišiel na svet spasiť hriešnikov, z ktorých prvá som ja.*“ (1. Timoteovi 1:15). Ved' celé stvorenstvo na zemi ho chváli, ctí, poslúcha; Zem, Mesiac, Slnko, hviezdy sú v jeho moci, len človek sa vzpiera tak ako ja pred obrátením.

*Teda keď je povedané: Dnes, keby ste počuli jeho hlas,
nezatvrdzujte svojich srdc ako v tom rozhorčení Boha!*
Židom 3:15

*A Kráľovi vekov, neporušiteľnému, neviditeľnému, jedinému, múdremu Bohu,
česť a sláva na veky vekov. Amen.*
1. Timoteovi 1:17

Pripájam sa k týmto slovám, lebo len jemu ďakujem za všetko. Amen.

Ľudmila „Doňa“ Palkovičová

Solas číslo 31, 9. ročník, leto 2016

Časopis *Solas* vydáva občianske združenie Solas, Smreková 11, 010 07 Žilina 7.
IČO: 42064619. Je evidovaný Ministerstvom kultúry SR pod číslom EV 22/08.

Vychádza štyrikrát do roka.

Je nepredajný. Odberateľom ho zasielame bezplatne.

Číslo 31 vyšlo 1. júna 2016 v náklade: 2 640 ks.

Tlač a distribúcia: Alfa print, s. r. o. Martin, www.alfaprint.sk
*Žiadosti o zaradenie do zoznamu odberateľov pošlite na poštovú
alebo e-mailovú adresu redakcie.*

Dobrovoľné finančné príspevky a dary môžete posielat' na účty:
Z územia Slovenska:

VÚB Žilina, číslo účtu: SK08 0200 0000 0024 8691 6455;

Zo zahraničia: Číslo účtu v tvare IBAN: SK08 0200 0000 0024 8691 6455,
SWIFT: SUBASKBX; VÚB, Mlynské nivy 1, SK 829 90 Bratislava 25, Slovakia.

Z Českej republiky: Poštovní spořitelna, číslo účtu: 247761864/0300

Fotografie: Redakcia *Solas*

Zodpovedný redaktor: Drahoslav Vajda

Adresa redakcie: Redakcia *Solas*, P. O. Box 76, 010 07 Žilina 7
tel.: +421 948 444 155

e-mail: redakcia.solas@solas.sk; solas@solas.sk
www.solas.sk; casopis.solas.sk; blog.solas.sk

ISSN 1337-883X

SOLA SCRIPTURA
SOLUS CHRISTUS
SOLA GRATIA
SOLA FIDE
SOLI DEO GLORIA

*K tebe, ó, Hospodine,
pozdvihujem svoju dušu.*

Žalm 25:1

*Môj Bože,
na teba sa nadejem.*

Žalm 25:2

Jedine Bohu patří sláva

**Časopis Solas je, alebo sa môže stať, aj vašim časopisom.
Čítajte a rozširujte ho. Prispievajte svojimi článkami, svojím svedectvom.
Podporujte ho modlitebne, podporujte ho finančne.**

www.solas.sk